DECEMBER 6, 1968 — No. 882 — 24th YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

TELESKOOP

Verschrikkelijke cijfers

De World Health Organization heeft enige cijfers gepubliceerd over zelfmoord in de verschillende landen in de wereld. Deze cijfers zijn weinig minder dan verschrikkelijk.

In Hongarije was van alle sterfgevallen in 1967 drie procent toe te schrijven aan zelfmoord. Op IJsland was dit percentage 2.7 en in West Berlijn 2.3. Japan had een cijfer van 2.1, West Duitsland 1.7, Frankrijk 1.5 en Canada en de Verenigde Staten 1.1. Over Rusland, Oost-Duitsland en Communist China werden geen cijfers vermeld. Wij zullen ons niet aan gissingen schuldig maken, al vermoeden wij dat de cijfers voor die landen zeker niet gunstiger zullen zijn.

Nu zeggen die percentages misschien niet zoveel. Maar bij nadere beschouwing doen ze ons de schrik om het hart slaan. Als wij Canada alleen eens nemen. Het percentage voor Canada is 1.1. Dit is vrij gunstig tegenover een land als Hongarije, waar 3% van de sterfgevallen het gevolg was van zelfmoord. Dit percentage heeft betrekking op 1967 en daarom nemen wij aan, dat Canada in dat jaar een bevolking had van achttien miljoen. Dit betekent, dat in dat jaar in Canada 19.800 mensen zichzelf van het leven hebben beroofd. In een jaar tijds bijna twintigduizend mensen in een land als Canada.

Nu is het wel bekend, dat er veel meer mensen met zelfmoordplannen rondlopen dan dat er zelfmoorden plaats vinden. Wij zeggen, dat iemand die zelfmoord pleegt, geestelijk gestoord is. Dat is ook zo, maar de oorzaak van zo'n geestelijke stoornis is vaak te herleiden tot de omstandigheden van zo'n patient. Het kan ernstig gekrenkte trots zijn, of een ongelukkig huwelijk, of een ongelukkig ouderlijk huis, of gebrek aan liefde. Maar hoe het ook zij, er zijn in Canada ongeveer 20.000 mensen in een jaar tijds, die de moed opgeven en zichzelf van kant maken. En als Canada een van de laagste percentages heeft, dan kan de conclusie alleen maar zijn, dat er over de gehele wereld duizenden en duizenden mensen zijn, die het leven niet langer wensen en er zelf een einde aan maken.

Dit zijn cijfers die tot nadenken stemmen.

★

De colleges van prof. dr. H. Van Riessen

De eerste-jaars studenten aan de Vrije Universiteit in Amsterdam gaan niet meer accoord met de verplichte colleges van prof. van Riessen. Althans de meerderheid van deze studenten hebben een motie aangenomen, waarin er bij de Senaat van de V.U. wordt aangedrongen om de colleges van prof. van Riessen en de daarop volgende tentamens facultatief te stellen.

Dit bericht ontlenen wij aan het dagblad "Trouw". Als grond voor de motie wordt genoemd prof. van Riessen's standpunt ten aanzien van Zuid-Afrika, met name de apartheidspolitiek. Maar er zal wel meer achter zitten. In de motie wordt eveneens vastgesteld, dat de colleges-inleiding in de filosofie van prof. van Riessen zeer eenzijdig vanuit de Wijsbegeerte der Wetsidee worden gegeven. Deze wijsbegeerte, volgens het Trouw-bericht, die gebaseerd is op zogenaamde christelijke waarden, kan volgens de opstellers van de motie leiden tot mythische racistische vooroordelen en tot medeplichtigheid aan een vorm van structureel geweld, namelijk de apartheid.

Wij geven dit bericht door zonder veel commentaar er op te leveren. Wij weten niet alles en het bericht in Trouw is niet uitgebreid genoeg om er veel van te zeggen. Wel valt het ons op, dat het hier eerstejaars studenten betreft, jongelui dus, die in september met hun universitaire opleiding begonnen zijn. Dat een man van de statuur als prof. van Riessen door pas beginnende jongelui aan de kant geschoven kan worden als een racist, lijkt ons vreemd, zo niet arrogant. Volgens een student laten de sociale wetenschappen zien, dat aanhangers van de apartheidspolitiek inderdaad racistisch zijn. Dit zou dan iemand gezegd hebben, die een paar maanden geleden met zijn universitaire studie begonnen is. Prof. van Riessen zelf noemde dit knoeiwetenschap. De student ging nog een stapje verder door te zeggen, dat prof. van Riessen geen racist is, maar een "slecht filosoof".

Nu kan men wel zeggen, dat men iets moet kunnen velen van studenten. Misschien is dit wel zo. Maar hier wordt een man, die zich een buitengewoon kundig filosoof heeft betoond en aan wiens integriteit niet te twijfelen valt, aan een kritiek onderworpen die krenkend is. Prof. van Riessen accepteerde dan ook niet, dat zijn opvattingen over de apartheid alles te maken hebben met zijn colleges filosofie.

Het woord is nu aan de Senaat van de Vrije Universiteit en het zal ons grotelijks benieuwen hoe dit woord zal zijn.

★

Anthropometrie

Misschien moet U de betekenis van dit woord opzoeken in het woordenboek. Laten wij maar helpen: anthropometrie is de wetenschap die zich bezig houdt met het bestuderen van de anatomische afmetingen van de mens en die de vindingen daarvan toepast op producten.

Zo heeft b.v. de Gilette firma 500 mannelijke employees onderworpen aan een onderzoek om te komen tot een beter scheermesje. Autofabrikanten maken gebruik van anthropometrie om de zitplaatsen in een auto meer comfortabel te maken. En zo zijn er onnoemelijk veel meer dingen te noemen, waar de industrie het hoofd op breekt om de "sales" op te voeren.

Een vliegtuigfabriek is niet alleen ingespannen om de vliegtuigen groter te maken, teneinde de vluchten economischer te doen uitvoeren. Zij is er tevens op bedacht, dat de mensen die vliegen bang kunnen worden als zij het leger van mede-passagiers in hetzelfde vliegtuig zien. Daarom is een consultatie-bureau nu bezig om een systeem te ontwikkelen, dat voorkomt dat de passagiers hun medepassagiers allen tegelijk zien. Een restaurant heeft met hetzelfde probleem, maar dan in omgekeerde zin te maken. Het is in dit restaurant zo druk op het spitsuur, dat men "counter stools" heeft ontworpen, waarop een klant zich na twintig minuten ongemakkelijk gaat voelen. Men ziet het doel: men heeft de klant graag maar men is hem ook weer graag gauw kwijt.

Er is inderdaad geen einde te zien aan de pogingen om meer te verkopen. De sales moeten op en daarvoor is zelfs een geheel nieuwe wetenschap ontwikkeld.

Historicity and Scripture

By DR. SIMON KISTEMAKER

❷

How were the first eleven chapters of the book Genesis written? Were they written as history or were they expressions of the Israelite's religious experiences? The Roman Catholic **New Catechism**, as we noted, says that these chapters are a symbolical presentation of man's religious experiences. In other words, religious stories which were used in Jewish worship services were finally written down in final form and incorporated in the Bible, as an introduction to the book Genesis. There may be some historical elements in these stories, but basically they represent the expression of faith of the Israelite at the time when the children of Israel were living in exile in Babylon. This is what the Catechism says about the first eleven chapters of Genesis.

In the years before and after the exile, words were uttered which threw divine light not merely on the meaning of Israel's history but also on that of all mankind. The stories of our origins, which are now found at the beginning of the Bible (Gen. 1-11, about Adam and Eve, [illegible]).

What is important in these stories is not the historicity of that what took place — that in the opinion of the writers of the Catechism cannot be ascertained and cannot be proven — but the importance lies in the spiritual significance of these stories. The stories belong to the area of faith and redemption, and that is an area where historical research is of no avail.

In short, the content of Genesis 1-11 does not rest on history but on the religious stories used in Israel's worship services some five hundred years before the coming of Christ.

* * *

Why are the first eleven chapters of Genesis not regarded as history such as found in the rest of Genesis? Why is the question asked: what kind of history do we find in Genesis 1-11? Can we not say that the information which we read in chapters one through eleven is the same kind of history as we find in the rest of the chapters? Do we have to say that because Abraham can be placed in a historical framework (about 1900 B.C.) therefore history begins with Genesis 12? Are the first eleven chapters not historical?

The answer to these questions is that in the past when science was still in its infancy stages, we could still believe that the information contained in Genesis 1-11 was handed down from generation to generation until it became part of Scripture. But today we can no longer believe that the information recorded in the first eleven chapters of Genesis was handed from father to son until Moses wrote the first book of the Bible. Today it is generally accepted that the age of mankind must be reckoned in the hundreds of thousands of years and this fact rules out any possibility that stories such as found in Genesis 1-11 were transmitted faithfully through [illegible] answer has become the accepted position of the Gereformeerde Kerken in the Netherlands, because the Majority report on Genesis 2 and 3 presented to and adopted by the Synod of Lunteren 1967 reads as follows,

It is self-evident that in relation to the exegesis of Genesis 1-11 we must pay attention to developments of the natural sciences as outlined in Appendix B. One thing ought to be pointed out in this appendix; it concludes with these words: "Among other things, this implies that between the first appearance of beings resembling man and the beginning of developments related to farming lies an interval of at least half a million years (about 25,000 generations)." Obviously, combining this point of view with the traditional exegesis of Genesis 1-11 current among us causes difficulties.

The writers of the Majority report conclude that they agree with this evolutionistic interpretation; they do so on the assumption that the development of the natural sciences — specifically the studies concerning the age of the human race — forces us to consider the question whether the traditional exegesis which says that the first chapters of Genesis are history is the only acceptable interpretation.

This argument, however, hinges on the assumption that the evolutionistic approach is correct. Can an argument designed to interpret God's Word rest upon an assumption? Must the believer in interpreting the first chapters of Genesis be led by something that is taken for granted but not proven? And must he interpret these chapters in the light of evolution?

The interpretation of the first chapters of Genesis, according to the argument, depends on an (evolutionistic) assumption; for exam- there is no [illegible] the pression "beings resembling man." Must these hypotheses form the point of departure for interpreting Genesis 1-11? To ask the question is to answer it.

* * *

How were the first eleven chapters of Genesis composed? Theologians in the Netherlands claim that these chapters are a product of Israel's faith; this faith came to expression in religious stories which can be traced to Northern Mesopotamia, the home of the ancestors of Abraham, Isaac, and Jacob. For example, a comparison between the Mesopotamian stories of creation and the flood and the Biblical version of these accounts bears this out, they say. These stories and legends became part of Israel's folklore, though Israel changed them radically so that they could be used as models of religious truth to teach the great deeds of Jahweh God. Thus in these first eleven chapters of Genesis we find history and folklore, we find fact and fiction — history, for not everything in these chapters is fiction, and folklore, because not everything is fact

But if we say that the author of Genesis 1-11 used not only historical data but also fables, stories, and legends, which at the time of composition (let us say, about 500 years before Christ) were part of Israel's folklore, can we still maintain that these chapters convey history? Now the question comes up: what kind of history do we find in Genesis 1-11 with this approach? We cannot reasonably speak of types of history, or kinds of history writing, without robbing the very term "history" of its meaning. That which is less than history must be classified as story or legend; if the first eleven chapters of Genesis can be legend and history at the same time, the term "history" must be redefined.

How did the writer of Genesis 3 regard the account of the Fall? [illegible] account of something which really happened on earth. If he had not been certain of this fact, he would not have given a detailed description of the location of Paradise. Moreover, the writer throughout the account gives no indication that he is recording an expression of Israel's faith. He provides no evidence that chapters two and three of Genesis are a story, a legend, or a fable. All indications are that the writer believed that there was a man by the name of Adam and a woman called Eve, who transgressed the law of God and fell into sin.

And what did the author of Genesis 6-9 think he was recording

(Continued on page 2)

A rainbow of colours is spreading across the country as the Canadian Pacific freight train plies a Montreal-to-Vancouver route. A brand new symbol and gleaming new coloured cars — green for newsprint, black for hoppers — will inspire more double-takes than before. C.P. symbol will also be used on its airline fleet, trucks and telecommunications.

HISTORICITY AND SCRIPTURE

(Continued from page 1)

when he wrote about the flood in the days of Noah? The Biblical account seems to indicate that the writer believed he was recording history, otherwise why would he be so specific in relating the exact year, month, and day of Noah's life in which the flood began, the exact number of days the water remained on the earth, and the exact year, month, and day of Noah's life that every living being might leave the ark? In these chapters everything points to history; the telltale marks of a story or legend are missing. The author of Genesis 6-9 recorded history.

Did Paul regard the creation and paradise accounts to be historical? Every indication in the Pauline Epistles confirms the affirmative reply: Paul considered the creation and the fall of man historical events. If Paul had not believed this, his apostolic command to Timothy "But I permit not a woman to teach, nor to have dominion over a man, but to be in quietness" would have been ineffective when referring to a legendary Adam and Eve. Instead he bases his apostolic injunction on the historical account of creation and the fall by saying, "For Adam was first formed, then Eve; and Adam was not beguiled, but the woman being beguiled hath fallen into transgression" (I Tim. 2:13, 14). The unity of the Old and New Testament calls for history.

* *

The writer of Genesis, as well as all the other authors of Scripture, considered God to be the One who brings about history; without God there is no history. Therefore the religion of the people of the Old Testament, not to say the New Testament, is a historical religion rooted in the belief that God Himself acts in history. For the basis of Israel's faith does not rest in religious stories, which altered and purified were addressed to Isreal's God Jahweh in praise and adoration, but Israel's faith was gronded in the belief that God acts in world history, that God cares for His people, that God preserves the line of the believers, and that God protects His Church. God made known His mighty acts to His people. That is basic to Israel's religion.

The late Dr. J. Gresham Machen, Professor of New Testament at Westminster Seminary, once wrote — in an article entitled "History and Faith" — these significant words,

> The centre and core of all the Bible is history. Everything else that the Bible contains is fitted into an historical framework and leads up to an historical climax. The Bible is primarily a record of events.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Accepted

to Grand Rapids, Oakdale Park, Mich., Rev. H. J. Boekhoven of St. Catharines, Ont.

Declined

for Neerlandia, Alta., Rev. E. Bradford of Berwyn, Ill.

for Hamilton, Ont., Rev. J. Zantingh of Woodstock, Ont.

DATUM CENTRALE

December 7	"Sinterklaas" party, Christian Action Foundation, Hamilton Ont.
[illegible]	Christmas Concert Westminster Secondary School, London.
December 19 Hamilton	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.
December 21	Christmas Banquet, Christian Action Foundation, Hamilton, Ont.
December 26	Christmas Concert, Chr. Ref. Church, Albion Rd., Rexdale.
December 26 Grimsby	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.
December 28	Meeting Christian Businessmen Association, Holiday Inn, Oakville, Ont Speaker: Prof. E. L. H. Taylor.
December 28	Christmas Concert, Knox Chr. School Auditorium, Bowmanville.
December 28	Hockey Tournament, Physical Education Building, Guelph University.
February 22, 1969	Toronto: Annual Meeting of the CJL Foundation. Speaker: Dr. Bernard Zylstra.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Voor de Farmers

Annual Meeting of the Christian Farmers Association

The C.F.F. held its annual meeting in Brampton on November 12. There were 36 delegates present from 9 different locals, as well as some members at large. This was an increase over last year.

The president, Mr. Van Marrum opened the meeting and the secretary, Mr. Verburg, read the minutes of the last annual meeting and also gave a report on some of the important events of the past year. He urged the delegates to increase the efforts of the locals.

The treasurer, Mr. Den Boer reported a small deficit for the year, but he explained that the deficit was small only because a lot of activities which might have been done were left undone. Also the Board members were not paid their per diems.

The fieldman, Mr. Van Ankum, who started to work full-time for the C.F.F. on November 1, emphasized that the organization is at an important stage of development. To carry out its task of bringing the message of Christian purpose to farmers and farm leaders and to honour this purpose in policy making, the C.F.F. needs financial support. If this is not given the same task will have to be passed back to the churches. In many places and to many people the fieldman has explained the purpose and the beliefs of the C.F.F.

After lunch, Mr. John Olthuis of the A.A.C.S. addressed the meeting. He explained the Christian concept of work: a faithful response to God. As such it will give joy both to God and the worker.

He warned the C.F.F. against joining with any organization that would stifle their voice. They have a distinctive christian contribution to make. They cannot do this if they are bound to back the policies of another organization. How can farmers speak with one voice if there is more than one opinion?

The delegates expressed their appreciation for this inspiring address.

Two new Board members were elected to fill the places vacated by Mr. P. Sikma and Mr. S. A. Van Soelen. They were Mr. J. vanderPloeg from Owen Sound and Mr. R. Hoftyzer from Trenton.

A resolution from local Trenton urging the Board to help the government to investigate the narrowing price squeeze between farm inputs and farm products was referred to the next Board meeting. The Board was also asked to solve the financial problems facing the organization with the backing of the locals.

An auditing committee from the local Trenton found the books in good order. The meeting was pressed for time and the fieldman urged the delegates to study at home some information brought before them on price comparisons between tractors in the U.K. and in Canada. There is a possibility to import the much lower priced, much otherwise identical English tractors. There was also a proposal regarding the proposed overall farm organization, so that the C.F.F. would have a voice and a vote as an independent organization. This is the time to talk to the government and people in power to present our ideas so that we may build a structure that will allow for effective but free expression of opinion.

The meeting was closed with prayer for guidance and thanks for the opportunity to work.

From the Mailbox

THE CRUSADES

Dear Sir,

I would like to make a few comments about the letter of Mr. J. Tuininga which appeared in *Calvinist-Contact* of November 15, 1968. He cites quotations from Drs. Eldersveld and Hart, to express his feelings on the matter of the Leighton Ford Crusade held in Edmonton, and reported for C.C. by Tini Van Ameyde. His purpose in presenting these quotations is apparently to register his misgivings about the effects of such crusades. The many who turn to Christ through this proclamation do not seem to have any impact on the cultural and political life of the day. Conversion to Christ has not given new perspectives of Christian thought and action.

I don't dispute for a moment that this may very well be the case. It is tragic that so many sincere Christians have no concept of anything Christian other than the salvation of souls. Nevertheless Mr. Tuininga's letter may, I fear, [illegible] intended) on the life of the Reformed community. After reading his letter, those who are already against these crusades (and their voice has been heard in our paper) will very likely be confirmed in their opinion, and those who are not sure, will very likely become more negative. Without trying to deny the validity of the criticisms cited in Mr. Tuininga's letter, I would like to suggest a response which I feel we as Reformed Christians *can* and *must* take.

Any presentation of the Gospel of Christ which aims at the conversion of individuals without explicitly making clear the cultural implications of Christian commitment is woefully inadequate. But any Christian cultural activity which is not based upon, nor directed toward, the call to a lost humanity to turn to Christ with the totality of their being and find redirection in Him, is equally misguided. The crusades, by emphasizing the Great Commission, at the exclusion of the Cultural Mandate, distorts the Commission. The Reformed community, (I hope this is a fair judgement) by taking the Cultural Mandate very seriously, too often without explicitly making clear the need of conversion to Christ on the part of individuals as a pre-requisite for Christian thought and action, distorts the Cultural Mandate. In essence, the Great Commission and the Cultural Mandate are one. Together they set the pattern of our lives as God's people at this place and time. To separate them, and to give one priority over the other, is to distort the fulness and richness of the Good News of Jesus Christ.

It continues to amaze me how God blesses so richly the lop-sided attempts of His people to proclaim His name. He has blessed the work of Graham and Ford, and He has blessed the work of our community. But all who profess Christ must learn that in the body of Christ, the eye cannot blame the ear for not being able to see.

I sincerely hope and pray that Mr. Tuininga's letter, true as it is, will not have the effect of 'turning us off' from praying for, and, where possible, working with, the evangelistic crusades. It may well be our task that, instead of boycotting them, we are called to be there, to guide those that have responded to the call to follow the [illegible] a life of service, together with all other Christians, in the cultural and political affairs of this country.

What will be our response? Further negative criticism, self-justification and isolation? Or participation in this God's work, equipped with the insights of our heritage, and above all, with hearts devoted to Christ our Lord, and compassion for our fellow human beings? I pray that we may be open to the direction of the Holy Spirit, for if we are, then He will surely guide us along the Way He has prepared for us.

With Christian greetings

Donald J. Zeyl

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

ADVENT

Stel u voor, dat Zacharias en Elizabeth huisbezoek hadden gehad, juist vóórdat de engel Gabriël tot Zacharias sprak. Waarschijnlijk hadden die ouderlingen dan wel op de kerkeraad gezegd, dat het een goed bezoek was geweest. Die twee waren vrome oude mensen, die zich gelovig vasthielden aan de belofte van het Verbond. Er was verder niets bijzonders te vermelden, dan alleen, dat zij niet meer baden om een kind. Hoe oud waren ze al niet? En de ouderlingen hadden geen vrijmoedigheid kunnen opbrengen om te zeggen, dat ze het wel moesten doen. Hun leeftijd in aanmerking genomen was het wel duidelijk dat God hun gebed niet verhoord had.

Nu, huisbezoek zullen zij wel niet gehad hebben, maar iets dergelijks kan gemakkelijk hebben plaats gevonden. Want die Zacharias en Elizabeth waren heel gewone mensen, al was hij dan priester. Het waren mensen zoals wij hen bij tientallen in onze kerken hebben. Het waren vrome oude mensen, naar wie u graag geluisterd zoudt hebben als zij vertelden over hun verhouding tot God.

En toch kon die Zacharias zich niet losmaken van zijn eigen kleine wereldje. Ook wat dit betreft was hij precies zo als wij. Ook hij stond al even schuchter tegenover Gods boodschap als wij.

Lukas geeft in hoofdstuk drie een geslachtsregister, dat niet ophoudt bij Abraham, maar helemaal teruggaat naar Adam, de zoon van God. Dat wil zeggen, dat de komst van de Heiland maar niet alleen betrekking had op het volk van Israël, maar heel het mensdom omvat. Dat lag in Gabriël's boodschap besloten. Hij zei onder meer: "En blijdschap en vreugde zal uw deel zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Want hij zal groot zijn voor de Here . . . om de harten der vaderen te keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, teneinde de Here een toegerust volk te bereiden."

Maar dat kon die oude vrome man niet omvatten. Hij pikte alleen maar op uit de boodschap van de engel, wat hij dacht nodig te hebben: een kind voor zijn vrouw en voor hem. Verder reikte zijn horizon niet. En daarom geloofde hij niet. Hoe kan dit nu, zei hij, zowel mijn vrouw als ik zijn oud.

Zacharias kon uit zijn kleine wereldje niet wegbreken om het grote werk van God te zien. En daarin voelen wij ons zo erg dicht bij hem. Ook wij kunnen in onze beste ogenblikken echt blij zijn met ons geloof, maar om buiten ons eigen wereldje te treden om te zien, wat God doet en gedaan heeft in Jezus Christus, ontgaat ons veelal. Nu is die persoonlijke blijdschap niet uitgesloten! Zeker niet. Gabriël zei toch tegen Zacharias dat "vreugde en blijdschap zijn deel zou zijn", maar Zacharias bleef bij zichzelf staan en verzuimde aan Gods zijde te gaan staan. En toen kon hij niet verder zien. Toen zag hij alleen maar dat hij en zijn vrouw oud waren en dat daarom een kind voor hen uitgesloten was.

Kerstfeest vieren is aan Gods kant gaan staan. Zeg niet, dat u dit niet kunt. God verwacht het van ons. Dat wij aan Zijn kant gaan staan om te zien, wat de Here gedaan heeft, toen Hij op aarde kwam. Dat geslachtsregister gaat terug tot op Adam "om de Here een toegerust volk te bereiden." En de naam Johannes betekent: de Here is genadig.

Wij willen dit niet, maar eigenlijk zijn wij zelfs in ons geloof nog zo zelfingenomen. Als wij het niet dadelijk en rechtstreeks op onszelf kunnen toepassen, dan kunnen wij Gods werk haast niet geloven. Precies zoals Zacharias het niet geloven kon. Tegenover het grote, totale werk van God was de geboorte van Johannes eigenlijk maar klein. Maar omdat Zacharias het grote niet zien kon, kon hij ook het kleine niet zien.

Onze zaligheid is in het grote werk van Gods wereldverlossing eigenlijk maar een klein onderdeel (hoewel het op zichzelf groot is). Maar als wij dit grote verlossingswerk niet zien, ontgaat ons ook de verlossing van ons eigen leven.

God heeft Zacharias aan Zijn kant gezet. Toen Johannes geboren was heeft die oude man gezongen van de "innerlijke barmhartigheid van onze God" die beschijnen zou hen "die gezeten zijn in de duisternis en schaduw van de dood, om onze voeten te richten op de weg des vredes".

Zal dit lied de toon zetten voor onze Kerstfeestviering?

D.F.

LUISTEREN

Luisteren is een moeilijke bezigheid. Er zijn niet veel mensen die de kunst verstaan. Er zijn er meer die zichzelf graag horen, dan dat er mensen zijn, die liever naar anderen luisteren.

Dit is niet alleen zo met mensen onderling, dit is eveneens het geval in de omgang met God. Wij zongen vroeger wel: "Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft . . ." en nu zingen wij wel: "Lord, speak to me that I may speak," maar in feite komt het er op neer, dat wij alleen aan het woord zijn. Iemand merkte onlangs op, dat wij in ons verkeer met God gelijkenis vertonen met iemand, die aan de telefoon alleen aan het woord is, en zodra de ander iets zeggen wil, de haak ophangt. In die zin breken wij vaak het contact af met ons "amen" als wij tot God gesproken hebben, maar wij geven bij wijze van spreken God niet de gelegenheid iets tot ons te zeggen.

Wat wij dan moeten? God spreekt toch niet rechtstreeks? Dit is natuurlijk zo. Wij kunnen God niet horen spreken dan alleen in Zijn Woord. En dit woord komt niet mondeling tot ons, maar dat moeten wij lezen.

Maar toch zouden wij wel een pleidooi willen houden voor het luisteren naar God. Dat wij bijvoorbeeld twee minuten na ons gebed eens heel stil zouden zijn en niets zouden zeggen. Misschien roepen wij nu al verzet op van verschillende kanten: een dergelijke houding is een valse mystiek, of: op deze wijze ga je leunen op je eigen belevenissen. Laten wij deze risico eens voor een moment nemen. Wij zien dit gevaar wel, maar laten wij nu ook eens de andere zijde zien. Deze zijde, dat wij luisteren naar wat God zegt. Dat wij dus een moment nemen, waarin wij alleen maar Gods aanwezigheid ervaren in stille, devote houding. Voordat wij het beseffen komt er dan een rust en een overgave in ons, die een diepe stilte en een diep geluk over ons brengt.

Het lijkt ons toe, dat wij dit in deze tijd meer dan nodig hebben. Zowel in de kerk als in de wereld rondom ons is er een onrust merkbaar, waaraan niemand ontkomt. Onze houding tot God en onze houding tot onze medemens wordt telkens weer ernstig bedreigd. En wat uit onszelf voortkomt, stelt ons al evenmin gerust. Juist nu, hebben wij die strikt persoonlijke omgang met God nodig. En als wij daarbij vragen om de leiding van de Heilige Geest, dan behoeven wij echt niet zo bang te zijn voor valse mystiek of op het rusten op eigen belevenissen. Want dan gaat het niet om wat wij denken, maar om wat God ons te denken geeft.

D.F.

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

NEDERLAND IN EUROPA

"Voorlopig zal niemand in binnen- en buitenland zoveel goodwill ontmoeten als de Koningin en de Kroonprinses. Ons land kan zich geen betere "ambassadrices" wensen. Dat is enorm veel waard en daarom moeten wij er zuinig op zijn en dankbaar wezen, dat er een opvolgster (prinses Beatrix) is die deze hondenbaan (want dat is het vaak) niet alleen aanvaardt, maar zelfs ambieert."

Dit zegt Dr. Anne Vondeling, oud-minister, lid van de Tweede Kamer, kandidaat-voorzitter van de Partij van de Arbeid, in zijn pas verschenen boek: Nasmaak en voorproef".

Dit klinkt anders dan bij Pieter Jelles Troelstra, die 50 jaar geleden in de Tweede Kamer tot de toenmalige regering in zijn befaamde Kamerrede van 12 november 1918 uitriep: "Gij mist de zedelijke kracht en het politieke staatkundige recht om daar te blijven zitten als de regering van het Nederlandsche volk." De tijd was volgens Troelstra gekomen voor de arbeiders om de macht in de Staat over te nemen. Toen bleek dat het Nederlandse volk van deze staatsgreep niet gediend was en zelfs de leiders van de vakbeweging en vele invloedrijke voormannen van de S.D.A.P. tegenstand boden, werd het optreden van Pieter Jelles een tragische vergissing. Zelf verklaarde hij later: "Ik miste in die dagen een rem en liet mij — iets wat, ik geef het toe, den politicus niet mag overkomen — door de grootheid van het oogenblik en door de geestdrift van mijn kameraden vóór mij (redevoering op 11 november in het Verkooplokaal te Rotterdam) meeslepen." Troelstra wilde een geweldloze revolutie.

In navolging van Duitsland de instelling van een Republiek. Op een andere keer sprekend over de monarchie zei hij: "De Koningin is ons het herrieschoppen niet waard."

In een halve eeuw is er ook in het socialistische kamp wel iets veranderd. Anne Vondeling en Dr. Drees vooral zullen geen revolutie beginnen, noch Oranje de laan uitsturen. Maar de eerste wil wel het Koningschap "democratiseren", minder klatergoud, en zelfs de Koningin elke invloed op de regering ontnemen. Zij mag Staatshoofd zijn, meer niet.

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat in Christelijke kring over dit Koningschap en over het Huis van Oranje anders gedacht wordt. Wil men als Vondeling alleen op practische gronden handhaving van de monarchie, dan hangt alles samen met de politieke toestand en de fungerend personen.

Waarschijnlijk is in het verleden wel eens al te lyrisch over "God, Nederland en Oranje" gesproken en geschreven, maar dit sluit niet uit dat ons hart ook meespreekt als het over de Koningin en het Huis van Oranje gaat.

Prof. Patijn, ook lid van de P.v.d.A., is als vele Nederlanders een echte Oranje-"klant". Degenen, die vandaag van Nederland een republiek wensen te maken, vormen een onbetekenende minderheid. Zondag 9 van de Heidelbergse Catechismus heeft ook op dit terrein iets te zeggen.

De heer Vondeling was minister van financiën in het Kabinet-Cals, dat in de nacht van Schmelzer naar huis werd gestuurd. In zijn boek wrokt hij daar over na. Met de K.V.P. nooit meer in één Kabinet. Hij wil een linkse en een rechtse concentratie bij de volgende verkiezing (1971) en hoopt dan de radicalen uit de Christelijke partijen naar zijn kamp te zien overlopen. Twee en een half jaar is politiek gesproken een lange tijd. Daarom zou het wel eens kunnen zijn, dat Vondeling evenals Troelstra zich — zij het minder dramatisch — vergist. Sweet is the dream, zei Thomas Moore. Intussen zijn we blij dat Dr. Anne Vondeling, na een jaar op non-actief te zijn geweest wegens een auto-ongeval, weer in de politieke arena terug is. We hebben maar weinig kleurrijke figuren en daarom . . . laten we er zuinig mee zijn.

* * *

Een groot vriend van Nederland gaat ons land verlaten. De Canadese ambassadeur M. W. F. Bull heeft zijn land zes jaar lang bij ons Hof, zoals dat officieel heet, vertegenwoordigd. En wel op een voortreffelijke wijze. De heer Bull was niet enkel de diplomaat die zich in beperkte "society"-kring bewoog. Integendeel, hij zocht contact met het Nederlandse volk, reisde door alle provincies, kwam eenvoudig binnenvallen op een vergadering, waarin voorlichting werd gegeven over Canada, had vele vrienden. Op Groot-Hassebroek te Wassenaar — de Canadese ambassadeur bewoont in ons land een der mooiste landgoederen — is het elk jaar op 1 juli druk. Honderden gasten komen dan het tuinfeest en de finales van de tenniswedstrijden van ambassade-personeel bijwonen. Ook dan bleef de heer Bull zichzelf: een vriendelijk, eenvoudig gastheer, die voor een ieder een goed woord had en bijna ieder bij naam kende.

Met Koningin Juliana maakte hij een reis naar de wereldtentoonstelling te Montreal. Zijn reactie: Het was geweldig hoe de vele Nederlanders in mijn land — bijna een half miljoen — de vorstin een groot welkom gaven. Het leek wel of heel Montreal Nederlands was."

Wij wensen ambassadeur Bull van harte good bye!

* * *

Nederland is veel meer dan vroeger betrokken bij de internationale situatie. Niet alleen schijnt onze minister van Buitenlandse Zaken een bemiddelende rol te spelen tussen Israel en de Arabische landen, doch als een van de tien "rijke" industriële landen spreken onze minister van Financiën, prof. Witteveen en de super-deskundige president van de Nederlandse Bank, prof. Jelle Zijlstra, een woord mee bij de pogingen orde te scheppen in de monetaire moeilijkheden.

Het zit de president van Frankrijk niet mee.

Zijn buitenlandse politiek om ontspanning teweeg te brengen tussen Sowjet-Rusland en het Westen werd door de invasie in Tsjecho-Slowakije in gruizelementen geslagen.

Het oproer van de studenten en de stakingen in de afgelopen zomer hebben de Franse economie zulk een slag toegebracht, dat na lang praten tussen de "rijke" landen besloten werd om Marianne een lening van een miljard dollar te verlenen. Doch niet zonder voorwaarden. En die komen neer op bestedingsbeperking en bezuiniging. Dit alles om de Franse franc voor devaluatie te behoeden. Niet fraai, wel begrijpelijk: in Londen lacht men in zijn vuistje.

Een wonderlijke wereld. Het verslagen Duitsland moet de export kunstmatig beperken en de import aanmoedigen, wil de mark (en daarmee waarschijnlijk ook de gulden) niet gedwongen worden te révalueren, d.w.z. een hogere waarde vaststellen tegenover de dollar.

Blijkbaar heeft deze situatie Parijs toch iets geleerd. De N.A.T.O. heeft haar waakzaamheid verhoogd en de paraatheid versterkt. De Nederlandse Regering vraagt f 225 miljoen extra voor de aanschaf van meer tanks, vliegtuigen en marinemateriaal. De Tweede Kamer ging akkoord met de oppositie tegen. De P.v.d.A. blijkt in dit opzicht nog een echt neefje van de vroegere S.D.A.P. te zijn. Toen Hitler al aan de macht was, stemden de socialisten in Nederland nog tegen de defensie-uitgaven. Frankrijk, dat ook in militair opzicht eigen paden bewandelde, toonde nu meer bereidwilligheid om in N.A.T.O.-verband medewerking te verlenen. De verhoogde uitgaven betekenen voor ons land opnieuw verhoging van de belastingdruk. Hoe precies moet nog nader in het Parlement worden behandeld.

De hoop dat de woningnood in 1971 zou opgelost zijn gaat niet in vervulling, zegt minister Schut. Het wordt 1973. Veel jonge mensen trouwen en velen die inwonen willen een eigen huis. Dit jaar komen ongeveer 120.000 nieuwe woningen klaar. Een wetsontwerp inzake huurbelasting voor hen die ten onrechte een goedkope woning bewonen vindt, hoewel de Tweede Kamer het goedkeurde, een slecht onthaal in de Eerste Kamer. Minister Schut zal òf het wetsontwerp moeten intrekken òf het conflict aandurven.

De politiek blijft toch maar een wankel bestaan. De onderhandelingen tot vernieuwing van een driejarig collectief contract in de metaalbedrijven zijn vastgelopen. Het woord staking (meer dan 500.000 werknemers) is reeds gevallen. Quo vadimus?

Cn.

EEN VERHAALTJE MET EEN MORAALTJE

Onder mijn vele zwakheden was er één die erg in het oog liep: ik was dol op een schoon huis. Nu zult u zeggen dat zoiets geen zwakheid is, maar een deugd. Laat ik u dan mogen verzekeren dat het in mijn geval geen deugd was, maar een on-deugd, een nare zwakke plek. Gelukkig ben ik op een goede dag tot de ontdekking gekomen hoe naar en hoe zwak die plek wel was en heb er toen radicaal mee afgerekend. Daarom kan ik dit stukje dus in de verleden tijd schrijven, naar ik hoop tot lering en vermaak!

Er was dus een tijd, dat glanzend schone ramen, blinkend gepoets koper en een glimmende vloer me in verrukking brachten. Vuile vingerafdrukken op de muren, kruimels en stof maakten me paniekerig. Mijn kinderen waren al goed getraind, de stakkers. Met een koekje gingen ze boven de gootsteen staan zodat er geen kruimels op de vloer konden vallen. Aan vriendjes en vriendinnetjes en buurkinderen werd duidelijk gemaakt, dat ze buiten maar even moesten wachten, want moeder had een vuile-voeten complex.

Het gaf me altijd een tevreden gevoel en ik genoot van schone vloeren die schoon bleven, van keurig opgeruimde kamers en van het feit dat er een minimum aan vuile vingerafdrukken in mijn huis gevonden werd.

Totdat op een middag de schoolbus stopte voor ons huis en mijn kroost uitliet, dat daarna zwaaiend met lunchpails, als een stel jonge honden aan kwam springen. Ik vloog naar de deur om op mijn post te zijn. Tijd om hen te verwelkomen gunde ik me nauwelijks. Nóg viel het me niet op dat ze, zodra ik de deur voor hen opende, niet meer zwaaiden, niet meer sprongen, maar gedwee naar binnen schuifelden. "Schoenen uit, jassen ophangen, lunchpails naar de keuken, niet met je handen aan de muren!" Mijn commando's klonken onophoudelijk.

Terwijl ze thee dronken en een koekje aten, keek ik met argusogen toe of er ook gemorst werd. Even later was het, zoals elke dag om die tijd, weer stil in huis. Eén voor één waren de kinderen weer naar buiten geslipt. Daar konden ze zich beter vermaken dan bij moeder binnen en wie weet, mochten ze wel bij de buren in de basement spelen!

In die stilte werd mijn geweten wel eens lastig en vertelde me dat ik mijn kinderen schromelijk tekort deed, maar ik wist het altijd weer te overstemmen. Ik hield mezelf dan voor, dat een net huis toch heel belangrijk was, stel je voor als er onverwachts eens iemand zou komen! Of als mijzelf eens wat overkwam en een ander zou plotseling mijn huishouden tijdelijk over moeten nemen. Je wist toch maar nooit!

Bovendien, de kinderen zouden er later alleen maar plezier van hebben als ze geleerd hadden hoe je een huis keurig schoon kon houden!

Maar die middag was mijn geweten lastiger dan ooit tevoren en onrustig liep ik naar het raam. Buiten was niemand te zien. 't Werd al weer vroeg donker en er woei een frisse wind. Ik drentelde naar de dining room en keek door het zijraam op het huis van le buren. De lamp in de keuken branded daar en Nell was zeker druk bezig het eten te koken want de ramen waren dicht beslagen. Haar jongste twee kinderen vonden dat blijkbaar prachtig, want ze hadden zich elk een raam toegeëigend en waren bezig er met hun dikkevingertjes van alles op te tekenen. Dat zouden mijn kinderen zich niet in het hoofd halen, bedacht ik met voldoening. Stel je voor, hoe die ramen er morgen uit zouden zien! Toch leken ze veel plezier te hebben . . . .

Opeens floepte het licht achter de basementramen aan. Duidelijk kon ik in de family room, die ze daar hadden, naar binnen zien. Een hele kluwen kinderen rolde er naar binnen. De onze waren er ook bij. Een kastdeur vloog open en in een ommezien was de tafel bezaaid met games en puzzles. Een paar ontfermden zich over een plastic fire-truck en lieten die met een vaart over de vloer razen. Toevallig wist ik dat Nell die net gewreven had, want ze had er die morgen mijn polisher nog voor geleend. Het plezier van de kinderen was er niet minder om! Opeens trok één van hen de gordijnen dicht. Ik kon nu alleen nog maar gissen hoe gezellig het er was en voelde me op een vreemde en zeer nadrukkelijke manier buiten gesloten. Ik draaide me om. De stilte en de schemer van mijn eigen huis benauwden me. Bah, wat was het hier netjes. Bah, wat was het hier doods. Ik liep naar de keuken en gaf een balorige trap tegen de tafel. Een kras op de muur en een kras op de vloer. Grimmig bekeek ik het, dat was nou ook weer niet nodig. Maar dat het hier zo glom en blonk, dat was helemáál niet nodig. Integendeel. Ik kende mezelf niet meer! Smalend keek ik naar het glanzende fornuis. Pannekoeken had ik er nog nooit op gebakken, ik was bang voor de vetspetters en voor de lucht in huis.

Tien minuten later was ik bezig het beslag te maken. Toen de eerste pannekoek op het vuur stond liep ik naar de kast in het portaal en haalde er een doos met speelgoed uit. Zonder met mijn ogen te knipperen heb ik 'm op de vloer in de dining room leeggegooid.

Ziezo, de lampen aan en de gordijnen dicht. Het rook al lekker in huis.

Even later hoorde ik de sleutel in het slot van de voordeur. Man en kinderen kwamen tegelijk binnen. Ik probeerde heel gewoon te doen onder hun verbaasde blikken.

"Meid, wat is het hier gezellig!" wist Bill eindelijk te zeggen. "Ja he, ik had eens zin in wat anders," deed ik luchtigjes, al trilde mijn stem een beetje.

Aarzelend liepen de kinderen op het speelgoed af. Voor het eerst gaf mij dat, ik bedoel die aarzeling, een scherpe pijn. Vurig hoopte ik, dat ik niet te laat tot inkeer gekomen was.

En nu, zoveel jaren later, als mijn vroegere passie voor schoon, netjes, glimmend, vlekkeloos enzovoort, mij een enkele maal nog weer eens de baas dreigt te worden, is de herinnering aan deze middag een probaat middel in de strijd!

Linda

DEBUT OF STARS IS A HIT. Ontario Premier John Robarts (right) and Col. R. S. McLaughlin sit together enjoying first show in Royal Ontario Museum's planetarium, donated by Col. McLaughlin, at the official opening.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(25)

Tante Cor draait haar tasje om en om. Zal ik het nu zeggen van de brief? Nee, laat ik maar wachten tot ze eens bij mij is. Aan de andere kant? Nu met mevrouw erbij, praat het misschien wel gemakkelijker.

"Oom Jan heeft al geschreven," begint ze, met het veilige gevoel tcoh niet verder behoeven te gaan.

"En?" Dringend ziet Ellewien haar aan. Het geeft haar een schok, zoals alles over thuis of over het dorp haar een schok geeft. Net of ze toch nog altijd ergens op wacht.

"Oom Jan is aan het schoonmaken. Tenminste, de ergste modder er wat af. De rest laat hij aan mij over, straks." Het golft meteen weer in haar op, de vreugde om dat ene, doodgewone woordje "straks". Maar ze bedwingt zich dit niet te uiten. Wel doet het even de bruidsjapon vergeten en in haar vreugde, die haar opeens zo geheel doordringt, vraagt ze spontaan en hartelijk aan Ellewien: "Kind, zou je dan maar niet met me meegaan en bij ons komen wonen? Je krijgt het kamertje boven en je mag het inrichten zoals je wilt. Toe, je was toch zo graag bij ons en dan heb je weer een thuis, bij eigen."

Ellewien schudt koppig van nee. "Ik ga niet terug. Nooit." Het komt er vastberaden en afwerend uit, zo, dat tante Cor er ook geen woord meer over hoeft te zeggen.

De stilte die nu valt mijdend, zegt Tera: "Kom, nooit is zo'n groot woord, tante Cor, dat zou ik maar voor half nemen. Ik kan best begrijpen dat het nu nog moeilijk voor je is om terug te gaan, maar Ellewien, het is toch ook wel prettig te weten, dat daar een eigen plekje voor je klaar is."

Ellewien knikt van ja, met stijf op elkaar geklemde lippen. Tante Cor heeft de envelop uit haar tasje gehaald, ze neemt de brief eruit, draait hem om en om....

Tera wacht in spanning en dan komt het: "Ellewien, oom Jan schreef nog iets."

Weer die schok bij Ellewien, die spanning.

"Oom Jan schrijft, dat er gestolen is bij ons."

Ellewiens belangstelling zakt, maar onwetend daarvan gaat tante Cor verder: "Ja, ze hebben toch zo raar huisgehouden op het dorp. Je weet wel, Ellewien, die zilverwinkel van Van Dussen, daar hebben ze alle horloges en gouden armbanden uitgehaald, terwijl de mensen nog boven zaten. Maar wat ze bij ons weggehaald hebben, toen wij er uit waren, dat is: jouw bruidsjapon."

Even vaart er een rilling door Ellewien, want gedachten en beelden tuimelen in één moment dooreen in haar hoofd. Zijzelf in de kamer van tante Cor voor de spiegel. Oom Jan. De kamer thuis.... alle gezichten staan levend en vol beweging voor haar, maar dan is daar het water, zijn er kreten.... Jochem....

"Het hindert niet, ik hoef die japon toch niet meer, laat een ander er maar mooi mee zijn."

"Kind toch!" Tante Cors stem klinkt haast bestraffend en vol spijt.

"Het is wel sneu voor u, om al het werk...."

"Och nee kind, dat is het ergste niet."

Tera mengt zich ongevraagd niet in dit gesprek. De anderen zwijgen nu ook.

Haast benauwend wordt de stilte.

Maar tante Cors gedachten zijn verder gegaan. "Ellewien, als je niet bij ons komt, wat ben je dan van plan?"

"Dan?"

"Ja, je moet toch leven, iets doen? Je kunt toch niet, nu ja, laat ik het zo maar zeggen, altijd evacué blijven?"

"Nee," zegt Ellewien met iets van verwondering in haar stem en op dit moment beseft ze duidelijk, dat er meer dagen komen dan deze. Weken, maanden, jaren. En ze moet die dagen en jaren vullen. Ze staart voor zich uit. Ze heeft al jaren naar haar huwelijk toe geleefd. En nu is er niets meer dan de leegte. De vreselijke, grote leegte.

"Ik zal weer werk moeten zoeken ergens voor de klas."

Tera ziet haar aan. "Breek je hoofd daar nog maar niet over, Ellewien. Voorlopig kun je nog bij mij blijven als je wilt en als het je bevalt, maar wil je weg, dan kun je toch nog altijd gaan solliciteren."

Verder spreken ze er niet meer over, maar Ellewien denkt er nog wel aan, later onder het werk en het geeft haar toch een ruggesteun. Het geeft haar gedachten voorlopig deze ene bepaalde richting: ik moet weer aan 't werk. Het is of het haar geestelijk sterker maakt. Minder willoos.

De volgende morgen, als de melkwagen door de straat rammelt en Ellewien zich naar voren haast, is Teun er niet, maar een meisje. Een jonge vrouw, even fris en blozend als Teun. Ze draagt een bruinleren jasje en onder het doekje dat ze om haar hoofd heeft geknoopt, krult wat blond, verschoten haar.

"Goedemorgen!" schalt haar vrolijke stem tegen Ellewien en zoals bij iedere klant geeft ze ook hier de verklaring. "Vader is plotseling ziek geworden. Nu moet Teun aan de zaak voor hem in de plaats de boel regelen en ik —" met een breed gebaar wijst ze naar het gerij — "ik met de wagen erop uit."

Marie is even vlug als haar broer en voor praatjes heeft ook zij geen tijd.

Ze plant de lege melkflessen in de rekken en komt met de volle bij Ellewien terug. En Ellewien, die een gevoel van teleurstelling heeft moeten wegwerken, zegt met glinsterende ogen naar het paard en de wagen kijkend: "Het lijkt me best leuk."

Marie neemt kwiek de teugels weer ter hand en is met twee stappen op de bok. Het paard trekt al aan. De flessen rammelen. Over haar schouder heen roept ze lachend tegen Ellewien: "Als je 't van me over wilt nemen? Graag!"

Het is in scherts gezegd, maar het blijft Ellewien heel de dag in haar oren klinken en ze ziet zichzelf staan, temidden van het flessengerinkel; ze ziet zich door de straten rijden, hoog op de bok, losjes de teugels vierend.

Tera schrikt, als Ellewien 's middags zonder enige inleiding zegt: "Mevrouw, ik kan een baan krijgen."

"Zo, ga je toch weer naar school?"

Van opzij kijkt Tera naar Ellewien, die rustig doorgaat met afwassen. Ellewien, die ze al deze weken toch niet heeft kunnen peilen. Ellewien, van wie ze alleen maar kan vermoeden wat er in haar omgaat, maar nooit begrijpen. Ellewien, die van binnen pantsers muurde om alles wat eenmaal lief was en mooi en goed.

"Nee, dat niet, maar.... eh.... ik ga melkrijden in plaats van Teun. Zijn vader is ziek!"

"Maar Ellewien, hoe kom je daarbij? Heeft hij dat gevraagd?"

"Nee, maar z'n zuster was er vanmorgen en zij heeft er een hekel aan. Nu, mij lijkt het wel."

Ellewien wast weer rustig verder, maar Tera weet niet wat ze hiervan moet denken.

"Kind, dat is toch niets voor jou, melkslijter...."

Ellewien schrompelt ineen. De glans om de wagen en het paard verbleekt. De flessenmuziek klinkt minder duidelijk.

"'k Zou er nog maar eens rustig over nadenken," zegt Tera. "Praat er in ieder geval eerst met je tante over."

Ellewien blijft alleen in de keuken. Haast nog meer alleen dan ze in al deze weken is geweest. En toch heeft ze het gevoel, of ze zou kunnen lachen. Lachen om al dit gekke. Lachen om deze droom, die ze straks aan vader en moeder en de broertjes zal gaan vertellen, als ze wakker wordt.... Aan Jochem.... Maar dan is daar het donkere kokende water. De wankele zolder, waar de golven overheen spoelen. De kreten, die ophouden te klinken....

Ze beseft: er is geen wakker worden. Er is alleen de onbegrijpelijke werkelijkheid, waarin ze hier staat. Eens was ze Ellewien, een meisje dat geliefkoosd werd, een meisje dat de armen om zich heen voelde van Jochem, zijn lippen op de hare....

En wie ben ik nu? vraagt ze zich af, zonder antwoord te vinden.

Maar toch, al is de glans er wat af, het beeld van de wagen blijft. En de volgende morgen als Marie weer komt, zegt ze: "Ik meende het, van gister!"

"Wat?" vraagt Marie, die het grapje al lang is vergeten.

"Nou, dat ik voor je wil rijden."

"Ben je nu!"

"'t Is toch zo en ik heb het ook al tegen mevrouw gezegd."

"Jamaar, je kunt hier toch niet weggaan?"

"Nee, maar ik ben hier ook niet gewoon in betrekking. Ik ben geëvacueerd."

"Nu, dan moet je toch weer terug?"

"Nee."

Meer zegt ze niet, maar als Marie haar blijft aanstaren, en dingen gaat vermoeden, nare dingen, zegt Ellewien nog eens, met een gezicht waar geen spoor van een lach of vrolijkheid op te bekennen is:

"Nee."

Marie weet niet wat ze ermee moet aanvangen. "We kunnen best hulp gebruiken, daar niet van, maar je zou niet eens met het paard kunnen rijden."

"Heb ik vaak genoeg gedaan."

"Ja...? O! nou ja, ik weet het ook niet, maar als je 't echt meent, moet je eens komen praten."

"Vanmiddag?"

"Welja, als je kunt, dan maar hoe eerder hoe beter. 's Kijken. Ik rij tot een uur of twee, drie. Zal ik je dan komen halen?"

En om drie uur ziet Tera Ellewien wegrijden, naast Marie op de bok. Marie lacht uitbundig en zwaait naar Tera met de zweep. Ellewien draait alleen haar hoofd opzij en steekt haar hand op, maar haar ogen zien Tera niet.

Als Tera de deur achter zich dichtdoet staat ze even stil. Het is of de volle zwaarte van het lege huis haar tegenhoudt. De stilte gonst in haar oren, maar in die stilte komt de stem van tante Cor: Dit is Ellewien niet. Zo.... zo bevroren. Om Tera's mond komt een lachje. Nu? Nee, nu leek Ellewien niet bevroren. Was dit een vlucht van haar?

Tera is in de tuinkamer gaan zitten, waar de sporen van de evacués zijn verdwenen.

Haast onwennig zit ze in haar eigen kamer. Haar ogen gaan langs de meubels en peinzend vraagt ze zich af: hoe moet ik weer op dreef komen, weer mezelf worden in dit huis waar nog zoveel stemmen naklinken?

En nu zal Ellewien ook nog gaan. Als ik maar wist waarom? Of ze het om mij doet. Of dat het is, omdat ze het hier uiteindelijk toch niet prettig vindt. Zich hier niet echt thuis voelt.

Tera zucht. Wat zou het heerlijk zijn als je eens één keer bij een ander naar binnen kon kijken. Zoals nu bij voorbeeld bij Ellewien. Ja, eens echt weten wat er bij haar omgaat.

(Wordt vervolgd.)

Czechoslovakia

HOMELAND OF JOHN HUSS AND THE MORAVIANS

THE STORY OF THE "HIDDEN SEED"

by REV. G. RIENKS

(III)

THE MORAVIANS AND THE METHODIST REVIVAL

Many of us who grew up in the church in the old country are more acquainted with the names of Calvin and Kuyper and the Secession of 1834 and 1886 than with names like John Wesley, George Whitefield and the Methodist Revival. In fact, however, we can never understand the church in the Anglo-Saxon world and in the New World unless we are willing to do some study on the history of this part of the Christian church. As soon as we do this we will notice how much John Wesley and Methodism have put their mark upon the church in these regions. In the time that the Industrial Revolution disrupted social life in England and the Established Church had lost its enthusiasm it was John Wesley (1703-1791) who lifted up his voice and called the people back to God. We can hardly overestimate his influence. It was, humanly speaking, due to Methodism that England did not fall prey to the theories of French Revolution, and it was the Methodist preacher — the circuit rider — who accompanied the settler in the New World as the frontier moved West.

Is it not remarkable that through contact with simple Brethren of the Moravian Church John Wesley and his brother Charles gained a clear insight into the heart of the Gospel, i.e. salvation by faith alone?

We can find the story in the Journal of John Wesley. During the many years of his ministry Wesley kept his diary. We can follow the life of this great man of God almost from day to day.

In 1735 the two Wesley brothers set sail for America to do missionary work in the newly established colony of Georgia. It was during this journey that John Wesley for the first time got acquainted with the Moravians. A company of twenty-six of them were aboard the same ship.

His Journal reads as follows:

1735, Friday, October 17. "I began to learn German in order to converse with the Germans (Moravians), six-and-twenty of whom we had on board. On Sunday, the weather being fair and calm, we had the morning service on quaterdeck. I now first preached extempore and then administered the Lord's Supper to six or seven communicants."

1736, Sunday, January 25. "At noon our third storm began. At four it was more violent than before. At seven I went to the Germans. I had long before observed the great seriousness of their behaviour. Of their humility they had given a continual proof by performing those servile offices for the other passengers, which none of the English would undertake; for which they desired and would receive no pay, saying, it was good for their proud hearts, and their loving Saviour had done more for them. And every day had given them an occasion of showing a meekness which no injury could move. If they were pushed, struck, of thrown down, they rose again and went away, but no complaint was found in their mouth. There was now an opportunity of trying whether they were delivered from the spirit of fear, as well as from that of pride, anger and revenge. In the midst of the psalm wherewith the service began, the sea broke over, split the mainsail in pieces, covered the ship, and poured in between the decks, as if the great deep had already swallowed us up. A terrible screaming began among the English. The Germans calmly sang on. I asked one of them afterward, 'Were you not afraid?' He answered, 'I thank God, no.' I asked, 'But were not your women and children afraid?' He replied, mildly, 'No; our women and children are not afraid to die.'

This experience during the storm made a tremendous impression upon Wesley.

His second contact with the Moravians was in Georgia, the day after his arrival. On Saturday, February 7 he met Mr. Spangenberg, one of the pastors of the Brethren in Georgia. "I soon found what spirit he was," Wesley writes in his Journal, "and asked Spangenberg's advice with regard to my own conduct. He said, 'My brother, I must first ask you one or two questions. Have you the witness within yourself? Does the Spirit of God bear witness with your spirit that you are a child of God?' I was surprised, and knew not what to answer. He observed it and asked, 'Do you know Jesus Christ?' I paused and said, 'I know He is the Saviour of the world.' 'True,' replied he, 'I hope He has died to save me.' He only added, 'Do you know yourself?' I said. 'I do.' But I fear they were vain words."

The ministry of Wesley in America ended in a failure, and discouraged he returned to England, where he arrived at the beginning of 1738. He found himself in a spiritual crisis, and, especially through his conversations with Peter Böhler, a Moravian missionary, the light broke through fully in his soul.

1738, Tuesday, February 7. "(A day much to be remembered.) At the house of Mr. Weinantz, a Dutch merchant, I met Peter Böhler, Schulius Richter, and Wensel Neiser, just then landed from Germany. Finding they had no acquaintance in England, I offered to procure them a lodging and did so near Mr. Hutton's, where I then was. And from this time I did not willingly lose any opportunity conversing with them while I stayed in London."

Saturday 18. "All this time I conversed much with Peter Böhler, but I understood him not; and least of all when he said, 'My brother, my brother, that phylosophy of yours must be purged away.'

Saturday, March 4. "I found my brother Charles in Oxford, recovering from his pleurisy; and with him Pieter Böhler; by whom, in the hand of the great God, I was, on Sunday, the fifth, clearly convinced of unbelief, of the want of that faith whereby alone we are saved."

Wednesday, May 3. "My brother had a long and particular conversation with Peter Böhler. And it now pleased God to open his eyes so that he also saw clearly what was the nature of that one true living faith, whereby alone, through grace, we are saved."

Thursday 4. "Peter Böhler left London in order to embark for Carolina. Oh, what a work has God begun since his coming into England! Such a one as shall never come to an end till heaven and earth pass away."

It was through this witness of Peter Böhler — "saved by grace" — that the "Hidden Seed" had fructified the Methodist movement and the fruit of it shall certainly never come to an end.

God works in a mysterious way! Our thoughts go back to the martyrdom, John Huss, to Comenius praying for the "holy seed", to the persecution of the church in Czecoslovakia through the ages, and nevertheless — how great was the harvest!

This Czech church has become again a church under the cross. Among the more than one million Protestant Christians there are still almost 300,000 Bohemian Brethren. One of the last messages we know of from the Czech church is a letter sent by the Synodical Council to all the congregations on the morning of August 21, "when the Soviet tanks were already patrolling the streets of Prague". The letter ends as follows:

We do not know what the next few days have in store for us. We share all the suffering and hope of our nation at this time. We appeal to you all, Brethren and Sisters, in our congregations to continue loyally in the course that you have hitherto taken and to prove yourselves worthy promotors of justice, humanity and freedom. Let us pray together for wisdom so that we may know what to do in this time in full responsibility.

Let us all be loyal to the experience of our Hussite and Moravian forefathers, that God's truth must be victorious.

United with you in faith, in love and in hope."

As God's truth has been victorious in the past we believe that it will be in the future also. Remember our brothers and sisters of the Czech church in your prayers!

Peter Böhler

THE STRUGGLES OF A DUTCH IMMIGRANT

by TED REITSMA

(XIV — Conclusion)

Appendix of Observations

I have often been asked: What are the biggest changes you have seen in these 55 years? In order to give my observations, I must make them in three parts. One: the change in the method of farming, then the change in transportation and, finally, the change in the moral standards of the people.

As to the change in farming or developing a farm, 55 years ago, in order to bring 5 acres under cultivation, we had to work hard all summer grubbing trees and brush, to the last little root, then breaking it with three horses and a walking plow and, if you don't believe that this was back breaking work for man and beast, go up north and try it. Now the clearing is done with a bulldozer and the breaking with a large tractor where the operator sits in a nice padded seat and does more in one day than we could do in a whole season, and do it better. Seeding from hand to a small two horse machine, where you had to walk behind, to the large tractor model where the only manual labour involved is to see that the seeder hopper is filled with seed.

Threshing, on the homestead from a small thresher, which went from place to place and where you had to cut the sheafs loose before you could feed them in the machine and where one would help another, to the large machines, threshing 2,000 bushels per day to the present day self propelled combine. Truly remarkable progress in my span of life.

The change in transportation.

Fifty-five years ago travelling was an ordeal, only done when you had to. For instance, from Edmonton to Neerlandia was a trip which started in Edmonton at 2 p.m. and after a train ride of 40 miles, a stage coach ride of 20 miles and a walk of about 20 miles. You could nicely make it in 12 hours, the other day it took me an hour and a half. From Edmonton to Calgary took about 8 hours if you were lucky, now the train makes it in 3 hours.

With the auto in 1923 my brother-in-law from Montana, U.S.A., spent 14 hours to cover the distance from Calgary to Edmonton, now you cover the same distance in $3\frac{1}{2}$ hours.

In my days of travelling, there was very little pavement, some graveled, but mostly dirt roads. I remember one trip we made from Neerlandia to Edmonton by car, took 8 hours and covered us with mud to boot.

A train trip from Edmonton to Regina, Saskatchewan, was tops. Leaving Edmonton on a Monday at 2 p.m., I arrived in Regina the next day at 6 p.m., 26 hours.

Going by car to Dawson Creek, B.C. via Athabasca along Lesser Slave Lake, Grand Prairie, was a 5-day trip if the weather was in your favour and, if not, you never knew when you would get home. Now on the new highway you can make it in 6 hours or less and, of course, there are plane services to and from almost any place, also great progress.

But don't believe that the fast paces we are travelling today is conducive to the building of a truly community spirit as we had in the days of yore.

And that brings me to the third part.

One of the first things what I liked about the people in Canada, after observing them for a few months, was their attitude toward one another and to strangers. always friendly and helpful.

A doctor or a lawyer were not Mr., but Pete or John or Dick, as the case might be, people took one another on trust. A man's word was as good as his bond. We never locked our doors at night and in the early days, even if you went away for a few days, the door was left unlocked, so the traveller could have shelter and food when needed. Now you make sure that the doors and windows are locked and barred. Is this progress or regress?

In the early days, while we were depending on one another, we also were ready to assist one another whenever there was need. Now all this is channeled through Governmental of Community services with the result that we personally do not get involved with the problems of our fellow citizens and develop a callous attitude, often forgetting that a friendly smile or a firm handshake might mean much more than a handout by the Government or the United Community fund. Often you can hear the remark that is no skin of my nose, I give once a year to the United fund, let them look after it. And I am sorry to say that, even among our own Christian Reformed people, this attitude shows more and more. A few years ago, when new immigrants arrived, we had no trouble finding lodgings for a night or two. But now for the few who need it, it sometimes takes a whole day of phoning to find shelter and what hurts more than anything else is the usual: How much do you pay?

Is this progress or regress.

Now let me close with a few observations as to the changes in immigrants and opportunities for immigrants.

Fifty years ago it were men and women with strong backs, who were wanted and needed here. Now there is no room for the unskilled unless they have relatives or good contact to assist them. For the skilled men or women the opportunities are unlimited providing they can talk, or at least know the fundamentals of the English language. Fifty years ago there were no agencies to assist the immigrant on his arrival. Now we have the Government agencies, the several church and private agencies, etc. As for instance here in the city of Edmonton, we of the Christian Reformed Church have our own agency for the purpose of assisting immigrants of our faith, and we work in close co-operation with the interfaith council of churches in matters pertaining to immigration.

And I as fieldman for the Christian Reformed Immigration Society have regular meetings with the interfaith council and the Government agencies in order to keep up to date in all matters pertaining to immigration and in order to give prospective immigrants the best and most up to date information possible. For we feel, even if immigration is made a lot easier, it still is a tremendous undertaking to leave one's homeland and a hearty welcome and a little assistance to the new immigrant might be the difference between success or failure.

Haile Selassie Invites Koreans to Send Missionaries to Ethiopia

(Seoul, Korea) — During a visit to South Korea, Emperor Haile Selassie of Ethiopia invited Korean Christians to send missionaries to Ethiopia. Two Presbyterian missionaries have already been chosen. One is a husband and wife medical team. The other is a pastor with training in agriculture whose wife teaches home economics.

(RES NE 11/19/68)

LEZERS SCHRIJVEN

DR. LEIGHTON FORD

Geachte Redaktie,

Gaarne zou ik willen ingaan op het schrijven van Mr. E. Vierssen (C.C. 22 nov. 1968).

Mr. Vierssen schijnt te menen, dat de ere Gods en de redding van zondaren twee aparte dingen zijn.

Ik denk dat het zeer zeker tot Gods eer is, te trachten mensen op Christus te wijzen.

Het zoeken van de ere Gods moet de levenshouding zijn van iedere waar gelovige en de evangelieverkondiging is een direct bevel van de Heiland.

En Dr. Leighton Ford doet dit op een zeer schriftuurlijke basis, ook al zouden er dingen zijn, die een Calvinist enigszins anders ziet.

Laten we niet vergeten, dat ook een Calvinist eenmaal z'n vaandel zal moeten achterlaten. In de hemel zijn geen Calvinisten, alleen maar door Christus verloste zondaren, ook diegenen die onder de prediking van Dr. Leighton Ford door Gods Geest zijn aangeraakt.

De Heilige Geest waarschuwt tegen het veroordelen van broeders voor wie Christus gestorven is.

En als Mr. Vierssen meent Efeze 4:14 te moeten toepassen op het werk van genoemde evangelist, wil ik hem wel waarschuwen dat hij daarmee voorzeker Gods eer over het hoofd ziet. Als we als Christenen zo tegenover elkaar staan kunnen we God alleen maar bedroeven.

Guelph, Ont. H. van Geel

EN MET RECHT?

In zekere zin kan ik de reactie van Mr. A. Vierssen begrijpen als hij schrijft over Leighton Ford.

Want er zit iets in wat ik vroeger ook op catechisatie geleerd heb. Als ons het verschil tussen Luther en Calvijn aangeduid werd, dan hoorden we dat de vraag van Luther was: "Hoe word ik rechtvaardig voor God" en dat de vraag van Calvijn was: "Hoe komt God tot Zijn eer."

En dan werd het duidelijk dat Calvijn het goede deel gekozen had. Toch ben ik niet vergeten dat Luther's vraag en Calvijn's doel met elkaar niet in strijd waren, maar elkaar aanvulden. De accenten hebben in die twee totaal verschillende levens ook verschillend gelegen en dat komt uit in hun theologie. Daarom zijn we dankbaar dat naast God's knecht Luther, wij ook God's knecht Calvijn hebben gekregen.

Luther zou als eerste Zondag 33 van harte beamen. Hetzelfde zou Leighton Ford doen. De evangelist zou niet alleen erkennen dat Calvijn's standpunt het meest getuigt van rijpheid in Christus. Hij zal ook getuigen dat hij dit standpunt volkomen deelt. Ieder kan dat te weten komen die met Leighton Ford spreekt.

Ik ben er vanovertuigd dat Mr. Vierssen ten onrechte de kanonnen van Dordt wil richten op de ijverige werken van mannen als Leighton Ford, om zo mogelijk die werken te verstoren.

Met recht meent Br. Vierssen het op te nemen tegen de Crusades, zozeer zelfs dat de tekst van Efeze 4:14 aangehaald wordt, waarin sprake is van alle wind van leer, bedriegerij der mensen en arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen.

Nu zou ik me kunnen voorstellen dat Mr. Leighton Ford in aanraking komt met een dergelijk "calvinist contact" als de ingezonden brief van Mr. Vierssen, een brief waarin hij met anderen zonder veel vorm van proces "met recht" wordt geoordeeld. Welk recht. De evangelist zou zich dat natuurlijk afvragen.

Waar is de autoriteit van de Here Jezus hier in de brief van Mr. Vierssen? Waar is de liefde van God voor zondaren? Ik zou bevriezen van een dergelijk contact ondanks alle goede bedoelingen. En dat hebben we nòch van Christus, nòch van Zijn apostelen, nòch van Calvijn geleerd.

Wat we van de Here Jezus Christus leren is om elkander lief te hebben uit een rein hart en om het zwaard van de Heilige Geest te hanteren met liefde tot de naaste en dus tot eer van God.

We hebben in onze Heidelbergse Catechismus grote schatten, omdat ze gedolven zijn uit de diepten van de Schriften die van Christus getuigen.

Maar daar staat ook in, bij de bespreking van het negende gebod, dat we geen vals getuigenis zullen spreken tegen onze naaste. Met recht, want God wil het zo. We lezen daar dan ook, dat we onze naaste niet lichtelijk of onverhoord zullen oordelen of helpen veroordelen. Met recht, want een oordeel moet met kennis van zaken en met het nodige gezag bekleed zijn om effect te kunnen hebben.

En het motief van dit gebod, evenals van alle andere is: Liefde to God en liefde tot de naaste. En daar lijdt niemand kou bij.

En het is de laatste tijd vooral om de droevige practijk rondom het 9de gebod, dat er in allerlei discussies een ijskoude wind waait, die maakt dat er allerlei dikke, ouderwetse en moderne theologische truien en jassen worden aangetrokken, waarmee calvinisten en lutheranen, baptisten en presbyterianen, roomsen en anglicanen, en vele anderen zich van elkaar isoleren in zodanige mate dat het practisch onmogelijk wordt elkaars harteklop te horen of als dat teveel gevraagd is, elkaars warme handdruk te voelen.

Heeft de Here Jezus zelf niet gezegd, dat waar de wetsverachting toeneemt, de liefde van de meesten zal verkillen? (Matth. 24: 12.)

Wij hebben gezondigd. Maar God heeft ons niet in de kou laten staan en evenmin genoegen genomen met onze goed gevoerde zelfgemaakte theologische jekkers en Hij heeft zo lief de wereld gehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebben. Wat een warmte! Wat een weldaad! En als je dan Leighton Ford hoort die daarvan getuigt en die de koude en verkilde zielen naar de Heiland voert Die zegt: Ik ben de Weg en de Waarheid en het Leven, en als je die begenadigde evangelist hoort getuigen van onze Heiland Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken wat verloren was, dan breekt de lofzang los en dan wordt er gezongen op hoge toon tot eer van Hem Die op de troon zit en van het Lam. En dan verwondert het niemand dat er heel wat van die dikke jassen en geïsoleerde vesten uitgaan vanwege de warmte, terwijl ieder nog steeds zichzelf kan blijven en ieder het nog wel aan je kan merken dat je een calvinist bent of een mennoniet, maar waarbij een ieder zich koestert in de Zon der Gerechtigheid.

Het is mijn ervaring geweest dat ik velen, inplaats van al die ballast tegen de kou, de wapenrok van het evangelie uit Efeze 6 heb zien aantrekken. Het was een lieve lust om te zien en nog. En met recht, want uiteindelijk heeft de Here Jezus ons gezegd: "Ga dan heen, maakt alle volken tot Mijn discipelen . . . en doopt hen . . . en onderwijst hen . . . en zie, Ik ben met u. Waar de wetsbetrachting toeneemt in gehoorzaamheid aan de Meester, daar bloeit de liefde en daar is het warm. En waar liefde woont, gebiedt de Heer Zijn zegen.

Straks horen we het weer: . . . Vrees niet, want zie, ik verkondig u grote blijdschap . . . U is heden de Heiland geboren!

Dat moest die engel zeggen tot mensen in de kou, omdat het God's eer is om het evangelie te brengen. En als dat evangelie gebracht wordt, dan zingen de engelen "Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde in mensen van het welbehagen. En met recht. Want de "salvation of man" zoals gepredikt door Ford is bij mijn weten niet in strijd met de eer van God, integendeel.

Soli Deo Gloria!

Met hartelijke groet aan Mr. Vierssen en dank voor plaatsing aan de Redactie,

(Rev.) A. Vanden Ende

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Andere Voorlichting

Toen prof. dr. H. M. Kuitert van zijn reis naar Amerika en Canada in Nederland teruggekeerd was, heeft hij een verslag geschreven in het Gereformeerd Theologisch Tijdschrift. Aan dit verslag hebben verscheidene mensen aanstoot genomen. Het was ook niet zo vriendelijk. Thans echter vinden wij in het Gereformeerd Weekblad een artikel van dr. N. J. Hommes, dat de balans weer enigszins recht trekt. Wij nemen het artikel in zijn geheel over, ter kennisname van onze lezers.

Redaktie.

MISPLAATST MEDELIJDEN

Naar aanleiding van een reisverslag in Geref. Theol. Tijdschrift, augustus 1968

Gedachtig aan het woord van Pascal, dat zwijgen de ergste vorm van verraad is in bepaalde situaties, grijp ik naar de pen om een woord ter verdediging te schrijven van medechristenen, die in het grote Canada leven en worstelen, van wie de meesten na de tweede wereldoorlog als emigranten daarheen trokken met weinig aardse goederen en veel fundament van het geloof der vaderen.

Geworteld en gegrond in dat geloof, leven en zwoegen zij daar in hun reusachtig nieuw vaderland veelszins geestelijk in de menselijk hachelijke positie van de kleine David tegenover de reus Goliath.

Door bizondere omstandigheden had ik het voorrecht om de laatste zes jaren geregeld een bezoek te brengen aan Canada en de States. Daardoor had ik ook het extra voorrecht om op een meer intensieve wijze kennis te mogen maken met de ons zeer verwante broeders en zusters van de Christian Reformed Churches in Grand Rapids en omgeving.

Nog dit voorjaar in april toefde ik daar, mocht er in de dienst des Woords voorgaan, een lecture houden aan het Theol. Seminarie aldaar.

Als altijd bij elk jaarlijks bezoek, kom ik diep onder de indruk (ondanks de mij ook hier en daar vreemde beleving van the American way of life, ook van the christian way of life!) van de grote trouw, de offervaardigheid, de bereidheid om te leven met de daad naar de merkwaardige uitleg van de Catechismus over het vierde gebod, **dat de kerkedienst of het predikambt en de scholen onderhouden moeten worden.**

Dat men de uitdrukking "scholen" niet beperkt tot the theologische opleidingsscholen, maar die belijdenisuitspraak laat slaan en toepast op alle christelijk Onderwijs naar de bekende drie indeling, is alleen maar verheugend. Door en in de schoolstrijd hier te lande, hebben wij dat ook gedaan en zo leeft daar in de States en in Canada een geslacht, dat historisch sterk gedrenkt is in vast gefundeerde overtuiging en visie inzake een christelijke opvoeding en christelijk onderwijs voor kinderen en voor de opgroeiende rijpere jeugd. **En daarvoor is het bereid om grote en zware offers te brengen.**

Nu is het een wet, dat het brengen van offers de mensen staalt en karakter geeft, van hen maakt "des âmes trempées", zoals de Fransen zeggen. Het is evenzo een wet, dat men ook alleen dan offert, **als het hart geraakt is door de zaak, die offers vraagt.**

Zo is dus het brengen van offers en de oproep om die zware offers te brengen, een zeer ernstige zaak, welke nauw luistert, omdat het hart er mee gemoeid is, het hart, waar de uitgangen des levens zijn.

Heeft men daarop kritiek, dan moet men wel weten, wat men doet, want men ondermijnt dan door de kritiek niet alleen de zaak in geding, maar wondt bovendien ook zo licht de harten van die mensen, die bereid zijn grote offers te brengen. Wie van huis uit een antenne meegekregen heeft voor het offeren voor het christelijk Onderwijs, zoals schrijver dezes (hij herinnert zich nog onvergetelijk als jongen — het was vóór de gelijkstelling! — hoe het Schoolbestuur, waarvan mijn vader jarenlang secretaris was, soms tot diep in de nacht in mijn ouderlijk huis vergaderde), die weet zich in een diepe laag van zijn bestaan LOTSgemeen met allen, die waar ook ter wereld, bereid zijn om zware offers te brengen, niet het minst voor het christelijk Onderwijs.

Toen ik dit jaar opnieuw in de States en Canada was (een twee maanden eerder dan de kroniekschrijver in het G.T.T. van augustus die zijn eerste reis daarheen maakte), ben ik op een ontroerende wijze geconfronteerd met de grote offers, die men bereid is te brengen voor de zaak van het christelijk Onderwijs. Ik moge een tweetal ervaringen hier mededelen, die mij diep getroffen hebben en een onvergetelijke indruk bij mij nagelaten hebben.

TWEE ONTMOETINGEN MET CHRISTELIJKE SCHOLEN

a. In Holland Michigan

Tijdens mijn verblijf in Michigan, was ik ook een kort weekend in Holland Mich. bij een gastvrije vriend. Het was kort na de schokkende moord op Maarten Luther King en natuurlijk liep het gesprek daarover en over talrijke actuele problemen en onze christelijke roeping in deze godverlaten wereld, waartoe wij allen behoren.

Die avond (zaterdagavond) heeft deze vriend mij een gebouw van een Christian High School (een soort Mavo bij ons) laten zien.

Ik was overweldigd door wat ik zag en liep sprakeloos van verbazing door een reusachtig gebouwencomplex van afmetingen en kwaliteit, die met een modern Universiteitsgebouw te onzent zouden kunnen wedijveren.

Enorme lange gangen met honderden kasten voor de leerlingen.

Heel in de verte hoorde ik muziek. De concierge vertelde ons, dat een koor aan het repeteren was in de muziekzaal. Vriendelijk gastvrij ontstak hij in de eindeloze gangen, die elkaar kruisten, de lichten, ging ons voor en liet ons de muziekzaal zien met de opbergplaats voor de muziekinstrumenten.

Alles zó up to date, zó praktisch hanteerbaar, dat een zekere bewondering mij overweldigde. En dat alles gebouwd met geld niet uit de Staatskas, maar vrijwillig opgebracht door voorstanders van Christelijk Onderwijs. Zonder ook maar enigszins expert te zijn in de bouwwereld, kan een leek begrijpen, dat het bouwen van zulk een school een miljoenenzaak is.

Mijn gastvriend noemde mij cijfers, die ik al lang vergeten ben, maar niet vergeten ben ik mijn respect en bewondering voor zo grote offervaardigheid. Het was een ontmoeting met de dollar niet **als Mammonmacht, maar als een macht in dienst van Hem, wien alle macht is gegeven.**

b. Christian High School in het Toronto district

Van Grand Rapids vloog ik naar Toronto, waar ik ten huize van ds. en mevr. H. de Moor vertoefde en daar hun oudste zoon ds. J. C. de Moor uit Saskatoon ontmoette, thans mijn collega hier in Rotterdam-Hillegersberg.

Tijdens mijn verblijf aldaar in de gastvrije pastorie, vernam ik veel over de zware offers, die onze mensen daar voor hun christelijke scholen hebben op te brengen. Maar ze doen het, omdat ze overtuigd zijn van de noodzaak. In gezelschap van mijn jonge collega heb ik op een morgen in het Toronto district een christian High School bezocht.

Zinspreuk en situatie der School

De School vaart onder de prachtige zinspreuk OMNIA IN LUCE CHRISTI VIDEAMUS: Laat ons alle dingen zien in het licht van Christus. Hiermee wordt meteen de kern der zaak van het Christelijk Onderwijs vertolkt. Het bezoek aan deze School in het Toronto district, maakte op mij een nog diepere indruk dan wat ik in Holland Mich. gezien had.

Allereerst kwam ik diep onder de indruk door de tegenstelling. In Holland Mich. grootse, prachtige gebouwen, tot in de puntjes royaal verzorgd en naar hypermoderne snit. Hier in het Toronto district een eenvoudige sobere school, heel simpel en hier en daar zelfs een beetje schamel.

Zo ontmoette ik daar in een soort keukenoptrekje een leraar klassieke talen, bezig om aan een klein aantal jongelui het zoet Latijn te doceren.

Ik had het gevoel, dat ik van een rijke broer uit de States bij een sjofele armoedzaaier van een broer was terecht gekomen.

Toch was het geheel solide in zijn eenvoud. En wat een geest onder de leraars en de 180 leerlingen! We zagen en spraken hen bij de wisseling der klassen. Blijmoedig, opgewekt, levend en strevend uit de begeerte alle dingen te zien in het licht van Christus.

Het Jaarboek Heyday 1967

Voor mij op mijn bureau ligt het Jaarboek 1967 van deze school onder de titel: **Heyday.** Een bewijs, hoe de sfeer er vreugdevol enthousiast is. **Wie er nog aan twijfelt,** bezie eens de paar honderd foto's in dit Jaarboek **opgenomen! Buiten** het gebouw zagen we de bekende gele Schoolbussen staan, wachtend op het uitgaan van de School om daarna de jongelui te vervoeren over kilometers afstanden. De bezoeker uit Nederland, die het allemaal gadeslaat, wordt met diep respect vervuld tegenover mensen, die dit in stand houden met grote offers. ZIJ WILLEN NIET BEKLAAGD WORDEN. De leraren niet, terwijl ze aan de Staatsschool tweemaal zoveel kunnen verdienen. De ouders en de jongelui niet, terwijl ze veel tijd en geld er voor spenderen.

EEN VERRASSENDE ONTMOETING EN STAAL VAN PERSOONLIJKE TOEWIJDING

Er was bij dit bezoek voor mij een weldadige verrassing. Terwijl ik mij bij mijn aankomst meldde in het bureau der school, ontving mij daar een jonge vrouw met ravenzwart haar. Mijn eerste gedachte was, dat deze dame geen Canadese zou zijn, hetgeen achteraf ook juist bleek te zijn.

Het was een Italiaanse Signora, Mrs. Mastenbroek-Koetsier, geboren en opgegroeid aan de golf van Napels. In de jaren 1937/38 heb ik tijdens studie in Rome meer dan eens een weekend in het gastvrije huis van haar ouders doorgebracht. Haar vader een Nederlander, haar moeder een Italiaanse. Het was er gezellig en ik speelde met de kleine kinderen. Na 30 jaar zag ik het kleine meisje terug als Mrs. Mastenbroek!

In het Jaarboek 1967 van de school staat ook een foto van haar met het eervolle onderschrift: Mrs. Mastenbroek, our efficient and competent secretary who does five full days' work in four mornings every week! (mevr. Mastenbroek, onze werkzame en bekwame secretaresse, die elke week vijf volle dagen dagwerk verricht in vier morgens)!

Mevr. Mastenbroek is nu zelf moeder van een paar kinderen, maar uit liefde voor de school geeft zij vier morgens aan de administratie en dat om zo te zeggen pro Deo. Ook deze mevr. Mastenbroek **wil niet beklaagd worden,** vraagt geen medelijden met haar lot. Zij is opgewekt en met enkele anderen vormt zij een toegewijde staf. Het is al enthousiasme, wat de klok slaat. Ik denk hierbij ook aan het enthousiaste voorwoord in dit Jaarboek van de hand van dr. H. Hart, voorzitter van de Opvoedingscommissie binnen het Bestuur.

Kortom alles trilt van ijver, toewijding en zware financiële offers. Zoals gezegd, niemand vraagt om en wil medelijden. Waarom men wel vraagt, dat is: Voorbede, medeleven en medeofferen. Zij mogen dat vragen, want zij betalen, zoals de Fransen zeggen, met hun persoon.

HET MEDELIJDEN VAN DE KRONIEKSCHRIJVER IN G.T.T. AUGUSTUS 1968

De auteur van genoemde kroniek, prof. Kuitert, maakte in de voorzomer van dit jaar een reis door de States, waarbij hij ook Canada (Hamilton en Toronto) "deed". Hij vertelt van de reis en van de opgedane ervaringen op smakelijke en instructieve wijze. Helaas wordt deze kroniek ontsierd door wat hij schrijft over die arme Gereformeerde emigranten naar Canada, die zo **geplukt en geslacht worden,** dat hij erg veel medelijden met deze mensen heeft. Ik acht dit gedeelte van zijn kroniek zeer ongelukkig en zelfs enigermate grievend voor onze broeders in Canada. Naar mijn mening mag dit niet stilzwijgend geaccepteerd worden, maar moet hier tegen geprotesteerd. Ik wil mijn protest hier laten horen naar ik hoop fortiter in re, suaviter in modo, sterk in de zaak, vriendelijk in de vorm.

Er is hier echter bij de kroniekschrijver een bedenkelijke lapsus calami, een bedenkelijk falen met de pen, dat niet onweerlegd mag blijven. De zaak is te ernstig. Misschien had ik nog gezwegen indien dit falen zich alleen tot het G.T.T. had beperkt. Mijn aandrang tot een protest kreeg nog een extra stimulans, door het feit, dat het Dagblad Trouw van 24-9-'68 gemeend heeft een hele lap uit bedoelde kroniek van het G.T.T. over te nemen en wel onder de sensationele, met grote kopletters afgedrukte titel: GEEN GEREFORMEERDE CANADEES ZAL RIJK WORDEN.

Hierdoor heeft de zaak nog dubbel gewicht gekregen en is de apologie ook dubbel urgent. Of Trouw te zijner tijd ook uit ons protest zal overnemen? Laat ons vertrouwend die verrassing tegemoet zien!

De ongelukkige en gewraakte passage in de Kroniek

Wij zullen om de auteur geheel recht te doen, de gehele passage overnemen. Maar vooraf nog een korte opmerking. In de inleiding van zijn kroniek merkt de schrijver op, dat hij daar in Amerika en Canada de indruk had, dat dezelfde "kernvragen" als bij de V.U. samenkomsten hier te lande in dit voorjaar gehouden, ook aan de overzijde van de Oceaan leven en wel in dezelfde omlijsting van gebrek aan informatie, gemengd met een flinke dosis achterdocht en luiheid, die dan samen de bron vormen van veel dat tegenwoordig "verontrusting" heet. Ik laat die formulering voor wat zij is. Maar wil aansluiten. De kroniekschrijver verzucht: **Er wordt met groot gemak geoordeeld en meer nog veroordeeld zonder enige kennis van zaken** (pg. 230).

Ik weet uit eigen ervaring, hoe naar zo iets kan zijn en dat dit helaas ook in deze wereld op allerlei gebied gebeurt ook onder christenen en broeders van hetzelfde huis.

Alleen — en dat hoop ik aan te tonen — de kroniekschrijver maakt zich tegenover de Canadese broeders aan ditzelfde euvel schuldig.

Hij oordeelt en veroordeelt, zo niet zonder enige, dan toch zonder voldoende kennis van zaken.

Maar nu de passage, die ik grievend vind voor onze broeders in Canada, die in een grote geestelijke slag zijn gewikkeld.

"Voor mijn gevoel zijn de Canadese Gereformeerden in sterke mate bezield — althans een aantal van hun leidsmannen zijn dat — door het ideaal om niet te assimileren maar Nederlands gereformeerd te blijven en wel: Gereformeerd volgens het type van Gereformeerd zijn zoals Abraham Kuyper het vorm gaf: alles moet Christelijk worden, christelijke school, christelijke padvinderij, christelijke vakbeweging, christelijke Universiteit enz.

Vrijwel alles wat de Gereformeerde Canadees verdient, wordt opgesoupeerd door deze pas begonnen christelijke organisaties. Geen Gereformeerde Canadees zal rijk worden: zijn geld gaat naar het goede doel. Na de kerkdienst krijgt hij drie, vier intekenbiljetten onder de neus en wordt hij geacht naar vermogen bij te dragen.

Ik had erg veel medelijden met deze mensen. Niet omdat ik het er voor houd, dat wij leven om rijk te worden, maar wij leven ook niet om boven vermogen — dat is m.i. het geval — kerkelijk en "christelijk" aangeslagen te worden, zeg maar: geplukt en geslacht! en dat met een uiterst geringe kans om het gestelde doel te bereiken.

Hun wordt een systeem voorgehouden zoals wij dat in de 19e eeuw hebben gekend en zoals het ook paste in de 19e eeuw, althans in Nederland.

Wij plukken nog dagelijks de vruchten van deze organisaties. Maar betekent dat ook, dat dit patroon alsof het niets is, overgeplant kan worden naar de 20e eeuw en naar een ander land?

Moet dat? en vooral: mag men het de kerkmensen met een "God wil het" inhameren als een godsdienstige plicht? Ik weet het nog zo net niet.

Het resultaat is in elk geval een enigszins wettische sfeer. Men moet zo verschrikkelijk veel en wie het niet doet, wordt door de groep voor tweederangs christen aangezien, wordt in bepaalde gevallen zelfs gedwongen ouderlingen- of diakenambt te verlaten omdat men hem "slap" vindt enz.

Ik heb tegen verschillende mensen gezegd, dat ze er nog eens over moesten nadenken of hun grote ideaal — ik neem aan dat het werkelijk om het grote ideaal van Kuyper begonnen is en niet om gedachteloos na-apen — niet op andere manier vervuld kon worden (bijv. via christelijke werkgemeenschappen binnen de grote bestaande organisaties) dan door het stichten en financieren van een organisatie-patroon, dat om velerlei redenen vandaag in Canada geen voet aan de grond krijgt. In elk geval moet het de Canadezen te denken geven, dat hun broeders in de V.S. niets van deze problemen kennen. Zij hebben geen strijd om de christelijke organisaties, hebben die ook nooit gehad en zullen die ook niet krijgen."

Ziedaar een lang citaat, feitelijk veel te lang, maar het moet wel. Om twee redenen. Allereerst omdat de lezers precies onder de ogen moeten hebben, wat de kroniekschrijver uit zijn pen liet vloeien. In de tweede plaats om bij voorbaat de bij bestrijding zo vaak vernomen klacht af te snijden, dat er "uit het verband" geciteerd is, of willekeurig een woord uit zijn context is gehaald. Ieder weet nu, wat de kroniekschrijver van het G.T.T. heeft geschreven.

Welnu, daartegen wil ik protesteren (zowel tegen toon en inhoud) en aantonen, dat hier liefdeloos geoordeeld is en geschreven zonder behoorlijke kennis van zaken.

Ik vat hier mijn oordeel samen: Het verhaal is ondiep en oppervlakkig. Het grieft de broeders in Canada. Ik zeg niet, dat de kroniekschrijver dit heeft gedaan: bejad rama, met opgeheven hand, of moedwillig om een uitdrukking van de Heidelberger te gebruiken. Laat ik zeggen: uit vergissing, maar hij heeft het toch gedaan. Hij heeft hiermee een ongelukkige manoeuvre uitgevoerd tegen broeders, die de moed hebben aan het "kleine koude front" te staan. Quod demonstrandum est, wat moet worden aangetoond!

Natuurlijk. Daarom ga ik ook schrijven, gestimuleerd door het woord van de franse filosoof Malebranche, tijdgenoot van Lodewijk XIV en schrijver van het beroemde werk: Recherche de la vérité, over de taak van een schrijver: MEN MOET ALLEEN MAAR SCHRIJVEN OM DE WAARHEID BEKEND TE MAKEN.

"Dit is het doel waarnaar wij streven."

DE POST DOET DE DEUR DICHT

Het was vijf jaar geleden, om precies te zijn, in December 1963, dat wij moesten besluiten de prijs voor Calvinist-Contact te herzien. Wij hadden toen goede hoop, dat die prijsstijging ons een heel eind op weg zou helpen. Maar helaas zijn de kosten in die afgelopen vijf jaar niet gedaald of stil blijven staan. Een ieder weet hoe alles veel en veel duurder is geworden.

Toch hebben wij onze abonnementsprijs gehandhaafd zo lang als dit mogelijk was. De laatste verhoging in de posttarieven heeft ons er nu echter toe gedwongen de prijs opnieuw te herzien. Wij doen het aarzelend, maar wij zien geen andere uitweg. Calvinist-Contact heeft geen andere bronnen van inkomen; het kan niet terugvallen op een synode of op een organisatie. Wij moeten inderdaad leven van onze abonnements- en advertentiegelden.

Hoe aarzelend ook, maar wij moeten onze abonnees vragen ons hierin bij te staan. Vanaf 1 januari 1969 zal de prijs van Calvinist-Contact in plaats van 10 cent per week, 11 cent per week worden, of wel in plaats van $5.00 per jaar, $5.50 per jaar. Wij hopen, dat onze abonnees ons trouw zullen blijven en ons vanwege deze verhoging niet zullen verlaten. Anders geeft ons deze prijsverhoging nog niets.

Wij hebben lang deze verhoging uitgesteld, maar wij moeten nu wel tot de daad overgaan. Eén cent per week is niet veel, maar voor ons betekent het op dit moment genoeg. En aan onze abonnees een hartelijk "thank you" voor hun begrip en medewerking.

DE ADMINISTRATIE

Freedom of Association

On November 6 the C.J.L. Foundation (Committee for Justice and Liberty) wrote the following letter to the Ontario Minister of Labour, the Hon. Dalton A. Bales, Q.C.

November 6, 1968

Hon. Dalton A. Bales, Q.C.
Minister of Labour
8 York Street
Toronto 1, Ontario

Dear Mr. Bales

Deputy Minister T. M. Eberlee informed us that he is not aware of any plan to hold hearings or deal in such a formal way with the Rand Report. However, Mr. Eberlee did say that any written or verbal representation will certainly be received by the Department of Labour, which we understand is now studying the Report. He was sure that you and the Department would most willingly give such representation all due consideration. We deeply appreciate your willingness to consider our views and hereby present them.

The leaders and members of the CJL Foundation looked forward with more than usual anticipation to the publication of the Report and Recommendations prepared by the Royal Commission Inquiry into Labour Disputes. Persistent rumours had it that Commissioner Rand would recommend the introduction of legislation allowing workers, who cannot in good faith support a specific union as a condition of employment, to contribute the equivalent of trade union dues to a charitable organization acceptable to both the union and the employees involved.

Regrettably, Mr. Rand recommended no such compromise arrangement, nor did he submit a recommendation that would truly help protect the workers' fundamental freedoms.

We are grateful, of course, that five of Mr. Rand's recommendations (#30, 31, 32, 33 and 34), if implemented, will help protect union members "against personal grudges, arrogance, domineering attitude, or other interference with their right to participate in the determination of union action." Such legislative protection should help somewhat to alleviate the plight of the many workers now at the mercy of union officialdom which more often than not has monopoly control over men's livelihood. The Commissioner is therefore to be commended for contending "the the individual member is entitled to democratic security, which here means that he can not be expelled from the union without just cause."

It should also be noted that some newspaper reporters and labour officials have interpreted Mr. Rand's recommendation #11 to mean that the tribunal, if established, would have the authority to decide that employees like Dirk Hoogendoorn and John Spekkers, who because of christian conviction refused to support in any way the socialist-oriented programs of the United Steel Workers of America and the United Auto Workers respectively and who, consequently, lost their employment despite their generous offer to pay *double* the amount of USWA and UAW dues to charity, "be continued as an employee in such shop on such conditions of employment as it (the tribunal) may consider just." While this recommendation indeed gives the distinct impression that Commissioner Rand sought somewhat to help protect the freedom to work of men who refuse to join a certain union, we fel obliged to point out that this recommendation by no means guarantees all workers the full and equal protection against union discrimination and dictatorship to which they are clearly entitled.

Ontario's work force would have been much better served, had the Commissioner come to grips with the meaning of freedom of association. He should then have recommended that this fredom be restored to *all*, so that "every person is free to join a trade union of his own choice"—a freedom proclaimed in Section 3 but violated by Section 35(1)(a) of *The Labour Relations Act*. Such positive recommendations would have been in keeping with the spirit and letter of the *Ontario Human Rights Code*, the *Canadian Bill of Rights* as well as with the United Nations' *Universal Declaration of Human Rights*, which in Article 20(2) declares: "No one may be compelled to belong to an association."

In view of the foregoing, unless the Government repeals legislation that subjects the workers to *compulsory* unionism and broadens the freedom, given by Section 3 of the Act, to protect the workers' right not to join as well as to join a specific union, scores of workers will continue to be deprived of the most basic civil rights and liberties.

Freedom of association, to be meaningful, must also embrace the freedom not to associate. If thousands of workers are guaranteed the right to associate as the United Steel Workers of America and the United Auto Workers, surely Dirk Hoogendoorn and John Spekkers should have an equal right to abstain or withdraw from such association.

We wish to take this opportunity to remind you that there are numerous women and men who favour a christian view of labour-management relations. Often, however, these same people have no legal right and no actual freedom to practise their christian beliefs. Almost always the christian worker runs into real problems—problems that make it practically impossible for him to ply his trade in freedom. Where he turns for help or cover hardly matters. Sooner or later he runs into a brick wall of authoritarianism, erected and policed by trade union agents who often appear oblivious of the real needs of the workers. The christian worker is faced with the alternative of acting contrary to his conviction or losing his job.

Despite public pronouncements that they are dedicated to the cause of freedom of association, labour officials, armed with Section 35 (1)(a) of *The Labour Relations Act*, daily trample human freedom under foot. They prize their freedom of association but yet deny that same freedom to others.

It is no secret that many christian workers have dearly suffered for their convictions at the hands of unions affiliated with the AFL-CIO of the CLC. These Canadian women and men stood up for what they believed to be right. They refused to compromise. They refused to submit to the iron yoke of secularism and materialism. They were callously pushed out of their jobs for exercising their freedom of religion and adopting what they conceived to be the christian way of ordering labour relations.

"Either belong to our union or starve." This is the typical reaction of union business agents who are under the illusion that they have the exclusive right to decide who shall or shall not work. Many a worker's plea that he, instead, by way of compromise, be allowed to pay the equivalent or even double the amount of union dues to a charitable organization, is rudely dismissed. "You pay us or no job," is the curt retort. When the man refuses to give in to this unfair demand, he is put out into the street. He must then search for a place of employment where he can ply his trade without having to pay tribute to a union or political party which advocates a philosophy the very opposite of his own.

A government that refuses to remove barriers to employment opportunity is falling short of its christian duty to administer justice and to safeguard freedom indiscriminately. By failing to wipe out union discrimination, a government actually endorses and helps perpetuate a practice unworthy of a nation that in its *Bill of Rights* has the boldness to state that the fundamental freedoms of association and religion "have existed and shall continue to exist without discrimination . . . ."

While anti-discrimination measures should protect all men against unjust treatment on account of their differences, it is equally important to respect those differences, and particularly to honour the differences of faith and conviction.

Indeed, we must wipe out discrimination—the kind that deprives minorities of civil rights and liberties, the kind that prevents workers from living in conformity with their particular view of life, and, the kind that considers fellow Canadians to be second-class citizens because of their faithfulness to the christian principle.

The type of discrimination Canada urgently needs is the point of view that knows the Truth and rejects error, that advocates love and abhors hatred, that loves liberty and deplores dictatorship; in short, that discriminates between good and evil and welcomes the discernment so essential to the sound progress of our national life. Only when men and their organizations are encouraged to develop responsibly and freely, will our nation reap the sweet fruits of liberty.

In response, prominent labour leaders contend that their organizations have the perfect right to compel workers into supporting them as a condition of employment. Their favourite argument is that because their union has majority support, the minority—no matter how strong—has no choice but to fall in line with the majority. Despite the fact that a minority group of workers may have grave misgivings about supporting a secular union and prefer representation by a christian union, their sincere reservations are rudely brushed aside with the mere declaration: in a democracy the majority rules.

This widespread but erroneous view of democracy and majority rule betrays a deplorable lack of christian insight. The civil right to freedom of association is ruthlessly exploited by the majority to lord it over the defenseless minority. In this view, freedom is not considered to be man's God-given privilege to honour the Truth but the minority's obligation to do what pleases the majority.

Workers who have the courage of conviction to stand up to this authoritarianism are arbitrarily pushed out of their jobs. Men who have neither the stamina nor the resources to meet this tyranny head-on are forced to compromise by playing false to their basic beliefs. And through it all, our Government acts as if nothing were wrong—as if there were no anti-discrimination laws on the books. A union formed for the selfish interests of the majority and not for the protection of all, has ceased to be a genuine movement. It has been transformed into a machine that operates only to please those in absolute control rather than serve all on the basis of truth and justice. Such a machine should be refused certification until it is willing to act as a truly voluntary body.

In a true democracy the majority's civil rights and liberties are no greater than those of the minority. Both groups should enjoy equality before the law. This question of equality is a vital one. It lies at the core of justice and liberty. And so to allow the majority to violate the constitutional rights by denying to the minority its freedom of expression, is to destroy the free way of life.

Minorities should not, of course, dictate public policy. Neither the majority nor a minority should ever have that absolute privilege. Their respective leaders should strive to do what is fair and just. Together they must seek to be of constructive service to the country and to the people they represent. In this concrete way our various trade unions can help in promoting harmonious employer-employee relations.

It is relevant at this point to quote from the first book of the Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism. The Commission's observation contains much food for thought, particularly for power-hungry majorities.

"A majority does not abdicate when it resolves to take a minority into consideration; it remains the majority, with the advantages its situation implies, while at the same time demonstrating its humanity.

"This is political wisdom too. The history of countries with more than one language and culture shows how often rigid attitudes held by majorities have made common life difficult, if not impossible. The use of force, in any circumstances, results in either revolt or submission. Besides, for the majority to hold back from acts within its power or to allow events it would be able to prevent, out of respect for the minority, is not a product of weakness but a step forward in civilization."

Ontario's union leaders would do well to take the B and B Commission's pertinent advice to heart. In so doing, they would help pave Ontario's return to the responsible exercise of freedom—the very freedom the Hoffas and the Banks' used to gain almost unlimited power. It would spell the dawning of a new day for freedom.

We believe that man has life only by the grace of God, enjoys freedom only in the measure he honours God's liberating law, and has the right only to serve his Creator and fellowman. Civil rights and liberties should be rooted in the humble recognition that God has exclusive rights, that He is the sole Author of liberty, and that government has been instituted to administer justice, to safeguard civil rights, and to guarantee basic liberties. The government's authority to do so has not been given it by the people but by God to Whom all power belongs.

Contrary to widespread socialist belief, the citizen's basic rights and liberties do not originate in the state but should be protected by government out of respect for man who, as God's image-bearing servant, in community with fellowman, must enjoy full opportunity to fulfill his Maker's command to develop and preserve the creation. The late John F. Kennedy realized as much when he declared: "The rights of man come not from the generosity of the state but from the hand of God."

The Government should realize that conformity is not necessarily a virtue. Frank admission of and proper respect for deep differences of conviction as well as equal opportunity for all to live according to the dictates of one's heart within the framework of non-discriminatory laws, makes for more harmony than the arbitrary imposition of the popular notion that men must suppress their basic beliefs for the sake of a colourless, artificial unity. The equality of opportunity we must try to achieve in our Province requires that all Canadians can live without having to compromise or renounce their respective ways of life. Let's not delude ourselves by thinking that there is an easier, quicker way out; not if we want Canada to last and justice to prevail.

All in authority should realize that radically differing spirits influence our society, that Canadians should not be regimented, but that justice and liberty be extended to *all*. No person or movement should be handicapped in his or its effort to contribute to the development of Canada's national life. The Government should recognize that our society is pluralistic, that people do not always see eye to eye, that Canadians have legitimate differences of opinion as to the real purpose of life and labour. Our Province's rulers should flex their God-given authority and make it legally possible for every citizen to live according to the dictates of his heart, be they christian, communist, or otherwise. To do less is to discriminate.

Just and non-discriminatory laws, for example, would allow workers to rally behind the union of their—and not someone else's—choice. This legislation would help build free trade unions shaped by the workers' convictions. Such strong, differently motivated unions would be in an excellent position to demonstrate the rich blessings inherent to the free way of life, particularly if they would choose to respect each other and cooperate.

To the emerging countries, which often have serious misgivings about the western nations' so-called free way of life, such justice and liberty would do much to enhance the status of Canada as a free, independent nation—a nation free from discrimination and dictatorship, and therefore, free to urge others to embrace the christian principles at work in her own national life!

Action in this spirit would bring to reality what Canada professes in her *Bill of Rights*: ". . . the Canadian nation is founded upon principles that acknowledge the supremacy of God, the dignity and worth of the human person and the position of the family in a society of free men and free institutions . . . ."

We again appeal to you to introduce an amendment to *The Labour Relations Act* that gives genuine meaning to the freedom of association mentioned in Section 3 and that abolishes all forms of compulsory union membership as well as the compulsory payment of union dues, all of which discriminatory practices are now considered legal and practised widely. Such constructive action in the area of civil rights would be most appropriate in a year when we celebrate the twentieth anniversary of the *Universal Declaration of Human Rights*.

We would very much appreciate an opportunity to discuss this serious civil rights issue with you at your convenience with a view to finding a responsible solution.

Respectfully yours,

For the Board of Directors,
Gerald Vandezande,
Executive Secretary.

On November 15 the Minister answered as follows:

November 15, 1968.

Dear Mr. Vandezande:

Thank you for your letters of November 6th. At the moment, I do not plan to hear any special representations concerning the Rand Report. However, as Mr. Eberlee said, I am quite willing to consider written submissions and I expect to be receiving a number of these. Therefore, if I am to make this policy universal, it will not be possible to meet with a delegation from the Foundation. However, I assure you that your views will receive consideration.

Yours very truly,

Dalton Bales,
Minister.

Let's Play Chess

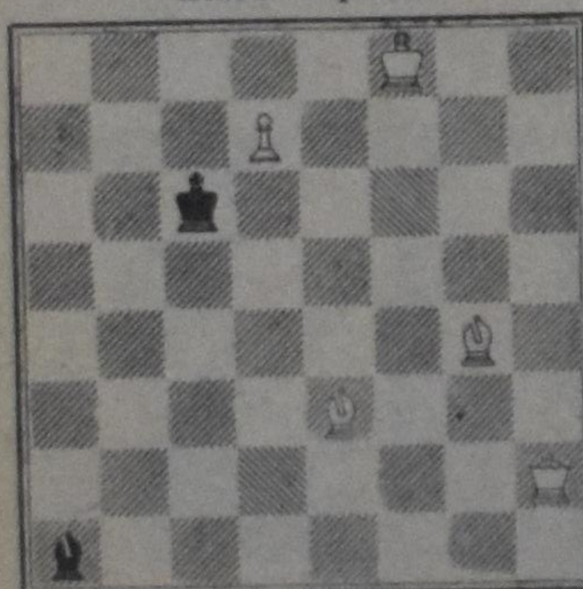
Editor Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN DECEMBER

No. 328

Author: Shouia

Black: 2 pieces

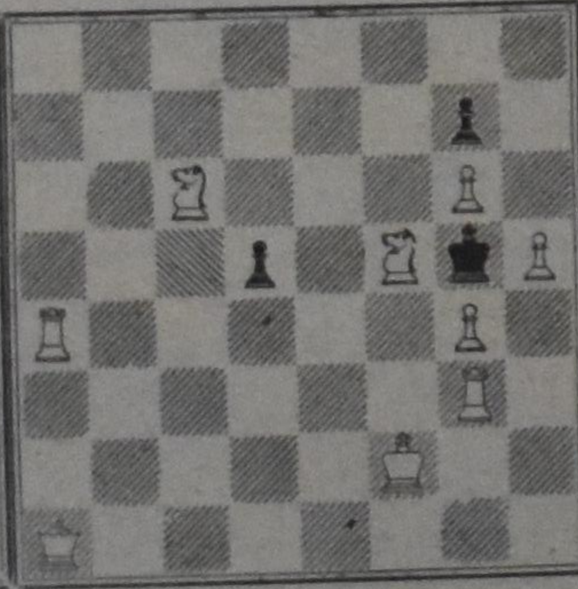
White: 5 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 329

Author: Dr. G. Kaiser

Black: 3 pieces

White: 9 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. Four worthwhile problems in this last month will close the year in our chess corner. Not one of the four will turn out extremely easy but I am sure that our solvers will enjoy them.
2. Shouia is a rather unknown composer, but this product in 328 is an excellent one. Find out whether there is a threat and give a complete picture of the solution, indicating all variations.
3. No. 329 is just a 2-mover, made by the author in co-operation with a colleague, W. Kuntsche. It belongs to the jewels in the field of problems. Indication of the keynote is sufficient.
4. Solutions should not be sent before the second series will have been published.

CANADA ZORGT VOOR HAAR BEJAARDEN

Uitkering aan personen van 66 jaar en ouder

(Canadian Scene) — Als U gedurende de afgelopen tien jaar in Canada hebt gewoond en als U voor het einde van het jaar 66 jaar wordt, dan komt U waarschijnlijk per 1 januari 1969 in aanmerking voor Ouderdomspensioen. Aanvraagformulieren en een boekje met inlichtingen kunt U verkrijgen op het Postkantoor. Dit formulier dient dan vergezeld van een geboortebewijs (of een ander document waarin Uw leeftijd bevestigd wordt) gestuurd te worden aan de Regional Director of Old Age Security in de hoofdstad van Uw provincie.

U behoeft geen Canadees staatsburger te zijn, maar U moet wel voldoen aan de volgende eisen ten aanzien van Uw verblijf in Canada:

(1) U moet tenminste tien jaar in Canada hebben gewoond, direct voorafgaand aan het tijdstip van Uw aanvraag, of

(2) U moet gedurende de jaren voorafgaande aan deze tienjarige periode tenminste twee keer zo lang in Canada gewoond hebben als het totaal van de perioden die U gedurende die tien jaar weggeweest bent, en gedurende het laatste jaar zonder onderbreking in Canada gewoond hebben, of,

(3) U moet sinds de leeftijd van 18 jaar tenminste in totaal 40 jaar in Canada gewoond hebben. (Personen in deze groep behoeven niet naar Canada terug te keren om voor hun pensioen in aanmerking te komen.)

In verband met de stijging in de kosten van het levensonderhoud wordt het bedrag van het Ouderdomspensioen met ingang van het komende jaar tot $78 per maand verhoogd.

Aanvullende vergoeding (Guaranteed Supplement): Behalve het gewone Ouderdomspensioen betaalt de Canadese regering een z.g. "Guaranteed Income Supplement" aan mensen die behalve deze $78 per maand verder weinig of geen ander inkomen hebben. Zij die in het geheel geen aanvullende inkomsten hebben, hebben recht op een aanvulend bedrag van $31.20, zodat hun totale pensioen dan op $109.20 komt. Anderen die dus wel andere inkomsten hebben, maar niet genoeg om er van rond te komen, komen in aanmerking voor een bedrag dat varieert van 20 cents tot $24.00 naar gelang hun omstandigheden.

Betaling in het buitenland: Als een aanvraag eenmaal is goedgekeurd, en vooropgesteld dat de aanvrager na zijn 21ste verjaardag tenminste 25 jaar in Canada heeft gewoond, kan zijn pensioen naar zijn adres in het buitenland worden gestuurd. In alle andere gevallen worden de betalingen na zes maanden stopgezet totdat de betreffende persoon naar Canada terugkeert.

Het Guaranteed Income Supplement wordt echter in alle gevallen na zes maanden buitenlands verblijf stopgezet, en hervat na terugkeer in Canada.

Het Canada Pension Plan: Het Canada Pension Plan heeft niets te maken met de hierboven omschreven voorzieningen en voorziet in pensioenen, uitkeringen aan weduwen, wezen en uitkeringen bij overlijden voor personen die sinds januari 1966 aan dit plan hebben bijgedragen. Inlichtingen kunnen worden verkregen bij het kantoor van het Canada Pension Plan in Uw omgeving.

HI NEIGHBOURS!

We read so much of the sad side of life, the tragedy, the war, the crime and horror in the world, that it is heartwarming to read something different. Too bad the good side of life is not broadcast more, to balance the evil.

It may encourage us if we find that there is still a lot of good in people, deeds of unselfishness and love are still being performed. I would like to share such an act with you.

It comes from a booklet printed for the Teachers' Federation of Ontario. The article is called "What is a Dime" by Anson C. Geddes.

All Public School Teachers pay a fee of $4.75 to the Teachers' Federation. Of this amount one dime is put into a special fund. A committee has been appointed to spend this dime on little acts of professional kindness in order to encourage the growing awareness of a compassionate heart.

Last year the dimes added up to a budget of $8,636.40 and this amount was used in a very special project. The Project could be called "Love." It was able to bring about a happy marriage, aid to foreign students in Ontario, tents to shelter girls on teaching practice in Tanzania, a chance to show the wonders of Niagara Falls to guests from abroad, the privilege of hosting a friendship for foreign teachers here, an opportunity for a blind teacher to forsake despair with hope, a few reference books were sent to a library in the Caribbean and thousands of textbooks to children in Africa.

Such is the nature of the work done in the name of goodwill by Ontario teachers. Yet we must still be aware of a great need in underprivileged countries. There are so many children who can not read or write. A bright boy from a mud hut in Masai needs a helping hand to find out what the opportunities are in the world, also for him.

When we read of starving millions we must realize they starve not only for food but also for knowledge.

We are happy that the massive burden of need found a response in the compassionate heart and that the awareness is growing.

Teachers in Scotland, France and Switzerland have followed Canadian initiative and pattern of "partnership in the task of education." More than a quarter of a million dollars have been spent on the Overseas Projects alone.

What can a dime do? It brought a young girl called Folake from Nigeria so she could marry an "excellent student" who was studying at the University of Windsor and who had also come from Nigeria. The ticket sent to Folake meant a wedding for her and her Michael. Folake is now studying English and typing and Michael happily continues his M.A. study.

What else did one dime do? It brought a blind teacher from Tanzania to Brantford Institute for the Blind for one year's study. It gave monetary aid to foreign students over here who might run into some financial problem. They are also entertained occasionally by fellow teachers in Ontario who have organized Friendship weekends once a year at the Albion Hills Science School. You should hear them share their folk songs, or settle down to solve the problems of the world, using the medium of the English language. Airplanes take these people from city to city and these teachers delight in a chance to wander over a little bit of our countryside.

Canada has been a land of opportunity for many of us. We have been able to build new lives and our children reap the benefits of the Canadian educational advantages offered to them.

In 1967, our Centennial year we have heard the theme: Share Canada — share our way of life. It is being done. This brings to mind the request in this paper quite some time ago from Mr. Vila from Latin America for used stamps. These were being used, he wrote, to raise money for printing religious literature in the Spanish language.

Christian schools have been saving and sending stamps. Amazing what a dime can do — equally amazing what a stamp can do. First it helps our government pay for its postal services, then it can bring such welcome news to friends and relatives — messages of love and good cheer. How much business too is transacted by mail. Then the used stamp can still be useful.

Five million stamps will subsidize the cost of 50,000 books (about $6000.00) Mr. Vila wrote. These books are either sent free of charge or are available at low cost. Let's share what we have — we have so much. And if you think about what one dime can do when in one year $8,636.40 was used by compassionate hearts to show friendship to people from far away — we need not feel that our used stamps or dimes or quarters or even our pennies 1 a day are useless when it is all gathered in. There are many agencies begging for a little slice of our pay cheque, but we should be grateful we have one — many people don't.

Greetings from
YOUR NEIGHBOUR

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Tibetan priests
6. Seizes
11. Omit
12. Something for "Rosie"
13. Conebearing tree
14. All
15. Mythical land of sleep
16. Golf accessory
17. Prefix with logical or legal
18. Perennial presidential candidate
21. Prefix with cycle or cameral
22. Colts
24. Composition: abbr.
26. Prefix with shrine or slave
27. Indefinite article
28. Carnaby, for one: abbr.
29. Miser's assets
33. A Gershwin
34. On-the-lam locale
37. Initials of Fagin's protege
38. Proverbially, the word
39. "Faerie Queene" lady
40. Orderly, for one
42. St. Louis ballplayers
44. Adjective followers
45. Address
46. Kind of beetle
47. Senorita's parent

DOWN
1. Inclines
2. Apportion
3. Noon
4. "Fables in Slang" author
5. Indian weight
6. Where Thule AFB is
7. Sunder
8. Rosary bead
9. A sea and a strait
10. Modiste
16. Not yet a state: abbr.
19. Prophet
20. England's West Point
21. Headline initials during crises
23. "Bus Stop" author
24. Natives of Chillicothe
25. Part
30. Shoe size
31. Biblical city
32. Made bitter
35. Go ——: succumb
36. To one's ——: agreeable
38. List of a sort
41. Two lovebirds, for one
42. Measure: abbr.
43. Parseghian of Notre Dame

1	2	3	4	5	■	6	7	8	9	10
11					■	12				
13					■	14				
15			■	■	16			■	17	
18			19	20			■	21		
■	■	22					23			
24	25	■	26		■	27		■	28	
29		30			31			32	■	■
33			■	34					35	36
37		■	38			■	■	39		
40		41			■	42	43			
44					■	45				
46					■	47				

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

Campus Ministry Report

Too many university students "keep their faith in a box", taking it out on Sunday and storing it away for the week, someone said recently. Faith-in-a-box does not say or do anything to the campus, of course; the box-owner is also in danger of one day not being able to find the box again, or of opening it one fine Sunday to find such a distance between faith and life that it's not worth bothering with anymore.

To prevent this loss of influence and faith the campus ministry encourages our students "to integrate their faith into the whole structure of their lives" (from Synod's statement on the Campus Ministry). Many of our students are already attempting to do this in their talks together, in their club meetings, and with the help of the publications and courses of the A.A.C.S. But this is only a percentage of the total. In the campus ministry at Toronto and Hamilton we try to provide more opportunity for all to take their faith out of the box and to see together how it may apply to what is being done on the campus. We have held the first of some informal lunch sessions that we are planning; I am now also available for a talk on the campus several afternoons a week.

Other groups are also busy on the campus, meeting to discuss the Bible and the implications of faith for this life here. Attending some of these meetings has led to some interesting contacts with the general student body. These contacts also come in infirmary and hospital calling, where we can effectively demonstrate the concern of our Lord for the suffering.

I suppose that that is part of the difficulty of the Christian ministry in this age and especially in this setting: you have to demonstrate it, amongst people who are experts at demonstration. That is one thing that has struck me here: people who want to get their message across, demonstrate it, often strikingly. For instance, one afternoon as I walked into a classroom building at the U of T I heard a girl say to a friend: "Close your eyes or you'll be sick." The sickening thing was a gory, smelly pile of skinned cowheads and intestines, which had been dumped on the sidewalk with the accompanying message: "Stop the butchery in Vietnam!" Or another time: a long file of Jewish students marched slowly and silently around the campus (it made me think of Jericho); they never said a word as they protested the silence of the western world on the suffering in other areas. Just silence, and a few signs: "Don't let your silence kill another 6 million!" Or during convocation: suddenly students rush up to the podium, dressed like dignitaries, and mock the proceedings by aping the pomposity of the whole thing in what they call "guerilla drama". Or during a faculty council meeting: some students sit under the president's table to show the low place they receive. This really is the home of Marshall McLuhan ("The medium is the message") and he seems to have gotten through. The message that various groups want to present is acted out as well as spoken.

It really makes you think: How do we get the Christian message across here? Certainly not with a few well-chosen platitudes. We will have to go back to James, be "hearers" and "do-ers". There will have to be **words and deeds to** show that we too protest today's society, that we have something to say to it, something good. And we'll need our whole Christian student community for that. So keep those names of your students here coming, then we can work on it together. If your students are not in Toronto and Hamilton, do please let the nearest church know; if they are, please write me.

M. N. Greidanus,
2 Avonhill Court,
Willowdale, Ont.

JAPANESE CHURCH HELPS LEPERS

(Orthodox Presbyterian Messenger) — With the sending of 50 cartons of clothing, medicines, and books to Christian lepers in Korea the Reformed Church in Japan has shown its sense of oneness in Christ with the church in Korea. To them the Kingdom of Christ supercedes the Korean-Japanese conflicts ofthe past.

Since the normalization of relations between Japan and Korea on the part of the two governments, a great many Japanese have visited Korea, and many Koreans go to Japan. In the easing of travel regulations has come an increase in dialogue between the two countries.

The cartons came through an army chaplain. The contained 1,000 pounds of clothing, aspirin tablets and other medicines, 50 books, 120 pamphlets and magazines, 12 Korean Bibles and six Korean hymnbooks. (RES NE 11/19/68)

COMMEMORATIVE VOLUME ON SYNCD OF DORT PUBLISHED

(Grand Rapids, Mich.)—To commemorate this month the 350th year since the convening of the Synod if Dordt, the Reformed fellowship here has published a volume of essays, *Crisis in the Reformed Churches.* Sometimes called the 'first reformed ecumenical synod' (church delegates gathered in the city of Dordtrecht from the European Lowlands and several other countries), the Synod of Dort settled disputed points of doctrine: the depravity of man, the power of God's grace, the nature of election, the extent of the atonement and God's preservation of His people. The Synod gathered in 1618/1619.

The Calvinists of the 17th century, Peter Y. de Jong points out in the introduction to the essays, sensed that when men care nothing for Christ's death soon they will care nothing for a man's life. They presupposed "a dogmatic faith in a revelation from on high." Reformed people felt "that they could not carry on in home and society and state, they could not build schools and pay taxes and wage war against Spanish tyranny and sail their ships across the seas, unless in their hearts these issues were resolved."

The 10 essays of the volume include contributions by Professor John Murray, Dr. Louis Praamsma and Dr. Fred H. Klooster. Dr. Klaas Runia contributed a chapter on "Recent Reformed Criticisms of the Canons" in which he deals with the views of Karl Barth and recent theologians in the Netherlands, including Prof. G. C. Berkouwer.

The book is available from Reformed Fellowship, 600 Union Bank Building, Grand Rapids 49502, U.S.A.

(RES NE 11/19/68)

A DIVIDED HOUSE — This 200-year-old "salt box" house was sawed in half before being moved on two trailer trucks to Speedwell Historical Village in Morristown, N.J., for reassembly. The first floor is on the front truck.

BUSY BIRD

THE MAIL GIVES THE FINAL PUSH

It was five years ago, to the week in December 1963, that we had to change the subscription fee for Calvinist-Contact. At that time we hoped that this change would carry us a long way. However, regrettably the expenses did not decline, neither did they stay on the same level. Everyone knows how much more expensive everything has become.

Yet we have maintained our subscription price as long as this was possible. The recent increase in postal rates, however, has forced us now to revise our price again. We do this with much hesitance, but we do not see any other way out. Calvinist-Contact has no other resources to fall back on; we cannot expect support from a synod or from any other organization. We have to survive solely on our subscription and advertising income.

Be it with much hesitance, we have to ask our subscribers to stand by. As from January 1, 1969, the price for Calvinist-Contact will be 11 cents per week, instead of 10 cents. Or in other words $5.50 instead of $5.00 per year. We hope that our subscribers will continue to support us and will not leave us on account of this increase. Otherwise this increase would not help us at all.

We have been delaying this increase for a long time, but we have to act now. One penny a week is not much, but for us it means enough for the moment. And to our subscribers a hearty "thank you" for their understanding and cooperation.

CALVINIST-CONTACT

THE WORLD AROUND US

ICELAND

The world seems to be full of wars, rumors of wars, insurrection and civil unrest and consequently most of the articles written under the heading "The World Around Us" deal with the more unpleasant aspects of life. It is with a large measure of relief one is able to write about a small country that is not worried about the size of its army or airforce — because they do not have either. There are still a few nations in the world who, without withdrawing from the world, find it possible to live a full and rich life without worrying about their defense arrangements, the strength of their neighbour's arsenal, or the disruptive power of minority demonstrations. Such a country is Iceland.

The people of Iceland are an independent and tough lot — they have to be. Their 100,000 square kilometer island lies juist below the Arctic Circle; it is surrounded by oceans and is a treeless, sandy, volcanic mound arising from the sea. The 200,000 people living there can trace their origin a long way; according to reliable sources, the first settlers landed on Iceland in the year 874. Preparations are already underway to celebrate the eleven hundredth anniversary of this event. Most of the early settlers came from the western districts of Norway, with smaller groups coming from the northern regions of the British isles and Ireland. The language has remained so well preserved that Icelander students today can read, without much difficulty, the lterature which was recorded in the twelfth and thirteenth centuries. The democratic tradition of the island is traced back to 900 when the 'Althing' was instituted which had legislative power over the whole island; today the Althing, or parliament, is still in existence and still governs the nation. In 1262 the Icelanders pledged allegiance to the king of Norway, later becoming an integral part of the Norwegian kingdom, which in turn became the Danish-Norwegian kingdom and finally the Danish kingdom. In the nineteenth century a movement to reestablish independence began which culminated in the Act of Union of 1918 which stipulated that complete independence cculd be achieved in 1943. So in 1944 Iceland regained its full independence again.

Today Iceland is a modern country. It is primarily dependent on fish and agriculture for its economic existence, but the greater political freedom, improved weather conditions as a whole, dwindling isolation and rapid progress in the technological field for better utilization of the country's resources have increased Iceland's standard of living to such an extent that it is now third among the western nations. The gross capital per capita income is $2,470 (as compared with $3,501 for the United States, $2,500 for Sweden and $2,460 for Canada in 1965). Private consumption is the same as it is in Canada ($1,520 per capita). Fishing is the predominant occupation and income for the population. Iceland ranks 11th in the world among fishing catches, taking 1,240,000 metric tons in 1966, or approximately 250 tons per fisherman. In international fishery products Iceland was 4th in volume and fifth in evalu in the world in 1966. There is, however, also a shadow side to the fishing industry. Large nations such as Russia, Britain and the United States also fish off the coast of Iceland, and with their very large and efficient ships (especially the Russians) take very large catches off the fertile Icelandic banks. To guard against depletion of the fishing stock, Iceland has for many years claimed a 12 mile limit, but as to date no international recognition has been awarded to this claim.

In order not to depend on a single industry, Iceland has begun to diversify in recent years. The country is rich in water power potential which is estimated at about 35,000 million kw.-hours per year. Only two per cent of the potential has been necessary for the electrification of 97 per cent of the country including power for light and heavy industry. A few years ago an understanding was reached with a Swiss firm to build an aluminum smelter in Iceland. The project is now well under way and in 1969 the plant will go into production. The initial capacity of the smelter is 30,000 tons a year and will increase to 60,000 tons within six years. To obtain the necessary electricity the government is building a river power project which will generate 105,000 kw., which is to be doubled in a few years time. A special harbour is under construction to allow ships to dock close to the plant. The total cost of all this will be about 100 million dollars. Considering the small population this is a large sum and shows the confidence the Icelanders have in themselves and in their country.

Iceland is blessed with many hot water springs which stay very hot year round. The springs are utilized to heat homes; Reykjavik, the capital uses so much heat from the hot water springs for its 75,000 people that it would take the equivalent of 130,000 tons of fuel oil to produce that much heat. The hot water is also used in some industries which need much heat. At lake Myviatn, for instance, a Diatomite Filter-Aid plant has been built which uses the heat from the hot spring for drying its product. At present 12,000 metric tons is produced, but this will be increased to 30,000 metric tons within a few years. Other uses of this free heat are now under consideration, such as the distillation of salt and other sea minerals, for instance. Iceland, of course, has to make use of its natural resources because distances to the population centres of the world are long and transportation costs high. The country does not have any mineral deposits to speak of, so has to use its cheap hydro-electric potential and hot water springs to compensate for this absence. Because of its forward-looking government and its hard working population the real gross national product has increased at the average annual rate of 6.4 per cent and the real gross national income by the extraordinary rate of 8.3 per cent from 1961 to 1965.

The Icelanders are a very culture-conscious people. There are more books and magazines printed in Iceland than anywhere else in the world (on a per capita base, of course). Halldor Laxness received the Nobel Prize for Literature in 1955. The old poetry and folklores of the twelfth and thirteenth century are highly prized and are still perused by most of the people. Maybe it is partly the long winter that makes the people of the island so interested in literature. Although the cold gets excessive and the snow deep, there is also a magic in winter and winter sport is popular when the light is adequate and the cold not too extreme. Winter is also the time for cod fishing which can be a perilous occupation due to the sudden and violent storms which can sweep the island. The storms bring much snow which covers the land under a thick layer, but this is also an advantage because it protects the land against the frost. Consequently fields and meadows become green rapidly after the thaw. The summer is a beautiful season with the great variety of birds, flowers and landscapes. The midnight sun on the North coast makes it impossible to distinguish the night from the day. The rivers and lakes teem with fish and the nature-lover discovers the paradise of his dreams. It is just a place to enjoy life as it is without many of the human interferences that cause so much distress in other lands.

J. J. Bout.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, we wish to announce the safe arrival of our chosen daughter
SUSANNE LORRAINE JOYCE
Born September 21, 1968.
A sister for Francine and Mark.
November 20, 1968.
Jim and Betty Bandstra (nee Kuipers).
R.R. # 4,
Bowmanville, Ont.

Andy & Diane Regnerus, nee Hartman thank God for the safe arrival of a son
COLIN JAY
A brother for Allen and Brenda.
November 29, 1968.
R.R. 1, Millgrove, Ont.

Mr. & Mrs. J. Hartman of Dundas, Ont. wish to announce the forthcoming marriage of their daughter
ANN
to
Mr. JOE VAN TUYL
son of Mr. & Mrs. H. Van Tuyl of Wellandport, Ont.
The wedding will take place D.V. Friday, December 13 at 7:00 P.M. in the Dundas Calvin Christian Reformed Church, Hwy. # 5, Dundas, Ont.
Rev. J. Nutma officiating.
Future address: P. O. Box # 8, Lincoln Street, Wellandport, Ont.

Mr. & Mrs. Henry Horlings are happy to announce the forthcoming marriage of their daughter
JUDY
to
Mr. HENRY LUNSHOF
son of Mr. & Mrs. George Lunshof of Alberton.
The ceremony will take place on the 27th day of December, 1968, at 7 p.m. in the Springdale Chr. Ref. Church.
Rev. Henry Lunshof from Drayton officiating.

Mr. and Mrs. Fred Masselink wish to announce the forthcoming wedding of their daughter
ANN
to
Mr. PETER VREUGDENHIL
son of Mr. & Mrs. Cornelis Vreugdenhil of Chatham, Ont.
The wedding will take place D.V. Saturday, December 28, 1968 at 2.00 p.m. in the First Christian Reformed Church of Toronto.
Rev. Dr. R. Kooistra officiating.
Toronto 12, Ont.
34 Craighurst Ave.

"The fear of the Lord is the beginning of wisdom." Prov. 9:10a.
With gratitude to the Lord we announce the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents
SIDNEY BOUMA
and
EVELYN BOUMA (nee GROOT)
on December 14th, 1968 D.V.
That the Lord may continue to bless them in the years ahead, is the prayer of their thankful children and grandchildren.
Richmond, B.C.:
Fred and Rommy VanderBos.
Evelyn and Billy.
Victoria, B.C.:
Ben and Ann Reitsma.
Evelyn and Henry.
Mica Creek, B.C.:
Bob and Martha Bouma.
Sidney, Kenny, and Robby.
Richmond, B.C.:
John and Jane Bouma.
Marjorie.
Richmond, B.C.:
Hennie Bouma & Gerben Beeksma.
Richmond, B.C.,
366 # 5 Road.

Vanuit Holland kregen we het droeve bericht, dat van ons is heengegaan onze innig geliefde zuster
ANNA BOONSTRA,
geliefde echtgenote van Berend Jongsma,
in de ouderdom van 56 jaar.
Na een langdurig en moedig gedragen lijden nam God haar op in Zijn heerlijkheid.
"Want uit genade zijt gij zalig geworden en dat niet uit U. Het is Gods gave." Efeze 2:8.
John Boonstra,
Grietje Betten,
Telkwa, B.C.
Geert Geertsma,
Jantje Boonstra,
Telkwa, B.C.
Roel v. d. Vaart,
Martje Boonstra,
Telkwa, B.C.

On November 22, 1968 the Lord took home, after a lengthy illness, our dear husband, father and grandfather
WILLEM KATERBERG,
at the age of 59 years.
"In my Father's house are many mansions." - John 14:2.
Mrs. W. Katerberg,
Guelph, Ont.
Henry and Jean Katerberg,
William,
Grand Rapids, Mich.
Rita and Jim Bosma,
Hieke, Sonya, Audrey, Wendy,
Guelph, Ont.
Margaret and John Middeljans,
Sandra, Eileen,
Guelph, Ont.
Gerdy and Bert Vanden Hazel,
Wesley, Sylvia, Joyce.
Richard Katerberg,
Jenny Katerberg,
Tina Katerberg,
William Katerberg,
Guelph, Ont.

Na een langdurige ongesteldheid heeft de Heere tot Zich genomen onze lieve broer, zwager en oom
WILLEM KATERBERG,
geliefde echtgenoot van Zwaantje Ellen,
in de ouderdom van 59 jaar.
Mr. H. Rabbers Aalden,
Zweelo, Nederland.
Mrs. H. Gommer—Katerberg,
Schoonebeek, Nederland.
Mr. en Mrs. B. Katerberg,
J. Katerberg—Offereins,
Moorefield.
Mr. and Mrs. Hr. Katerberg,
J. Katerberg—Sikkens,
Westerbork, Nederland.
Mr. en Mrs. D. Anholts,
F. Anholts—Katerberg,
Schoonebeek, Nederland.
Mrs. J. T. Katerberg—Ellen,
Guelph.
en kinderen.
Gezang 27:2.

The Ladies Circle "Trust and Obey" wish to express sincere sympathy to two of their members, Mrs. Rita Bosma and Mrs. Margaret Middeljans, with the death of their father
Mr. W. KATERBERG,
on November 22, 1968.
John 14:2a, "In my Father's house are many mansions."
Guelph, Ontario.

De Vrouwenvereniging "De Lampen Brandende" van de First Christian Reformed Church of Guelph betuigt langs deze weg haar meeleven met haar lid Mrs. W. Katerberg bij het overlijden van haar man op 22 november 1968.
"Gij waart mijn hulp." Psalm 27.

Op 26 november 1968 heeft de Heere tot Zich genomen onze lieve vrouw, moeder en grootmoeder
MARGJE GANZEVOORT,
echtgenote van Jelle Johannes Ganzevoort,
op de leeftijd van 65 jaar.
St. Catharines, Ont.:
Pleun en Roelie Boers.
Niagara on the Lake, Ont.:
Meindert en Elizabeth Ganzevoort.
Toronto, Ont.:
Herman en Sue Ganzevoort.
en vijf kleinkinderen.
Box 366,
Niagara on the Lake, Ont.

On Tuesday, November 26, 1968, after a short illness, the Lord has taken unto Himself our dearly beloved wife and mother
SHIRLEY DYKMAN—NIEUWENHUIS,
at the age of 43 years.
She longed to be with her Lord and Saviour.
Rom. 8:18, "For I reckon that the suffering of this present time are not worthy to be compared with the glory which shall be revealed in us.
H. Dykman.
Betty.
William.
Charles.
Dick.
Sidney.
Robert.
Funeral service was held on Friday, November 29, 1968 in the Maranatha Christian Reformed Church, Edmonton, Alberta.
Address: 10408 - 36 St., Edmonton, Alberta.

Suddenly the Lord took unto Himself in His heavenly Home our dear wife, mother and grandmother
YTJE STELPSTRA,
nee VAN DER HEIDE,
at the age of 72.
Romans 8:38, 39.
David Stelpstra,
Eiken Str. 45-4,
Leeuwarden, The Neth.
Bouke & Gre,
Leeuwarden, The Neth.
Feikje & Roelof,
Amersfoort, The Neth.
Doug & Kathe,
Brantford, Ont.
Bill & Joop,
Simcoe, Ont.
Steve & Wilma,
Brantford, Ont.
Theo & Cobi,
Leeuwarden, The Neth.
and 22 grandchildren.
November 26, 1968.

Te huur in Galt (Ont.):
APARTMENT
2de vloer; 2 slaapkamers, kamer, badkamer en keuken, aan winkelstraat, 1 mijl Chr. school en kerk, 2½ mijl district. Aanbevelenswaardig. Huur $95.—, alles inbegrepen. Bij gebleken goede bewoners later lager. Voor meer informaties telefoneer Galt 623-3969.

---

275 Acres Dairy Farm

Melk contract, 7-kamer huis, grote barns, silo, barn cleaner, varkenshok. Alle nodige machinerieën. Holstein vee. 27 miles vanaf Hamilton. Vraagprijs $90,000, $35,000 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont
Phone LI 9-3894

Want to sell MEAT, fresh from the farm! Needed:
AN ESTABLISHED BUTCHERSHOP
with experienced butcher. Preferable Toronto, in a good business location. Reply to # 2105, % Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For sale:
TWO PLASTIC GREENHOUSES
100 x 24 ft. New last year. Reasonable. Telephone 775-2313, area code 416.

FARMS FOR SALE
near ST. MARY'S, ONT.
5-bedroom, red brick, modern home; 2 baths; steel barn; stable cleaner; milking parlor; bulk milk cooler; 2 silos, with unloader. New furnace and wiring.
There are many other farms to choose from.
Contact
Wilfrid P. BROCKMAN
REAL ESTATE BROKER
32 Daleview Cresc.
LONDON, ONT.
Tel. 438-0511

TEACHER WANTED

The London Parental Chr. School urgently needs a
PART-TIME TEACHER
(mornings or afternoons) for grade 2. Please send applications to Mr. W. VanWieren, principal, 202 Clarkside Road, London, Ont.

The Red Deer Christian School requires
1 PRIMARY TEACER
for the present school term as our present teacher wishes to join her husband in Holland. Contact Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

Rapport uit Ottawa:

Een Realistische Begroting

door NORMAN CAMPBELL

Parliamentary Press Gallery

(Canadian Scene) — De regering Trudeau komt, met het veilige gevoel van een absolute meerderheid in het Lagerhuis als steun, op het ogenblik met nieuwe besluiten naar voren, die het nooit hadden kunnen nemen, wanneer ze geen volstrekte meerderheid in de regering zouden hebben gehad. De werkelijke macht in de regering brengt met zich mee de moed om besluiten te nemen, die op dat ogenblik onpopulair zijn, hoewel de uiteindelijke resultaten alleen maar goed kunnen zijn.

Er zijn reeds drie of vier voorbeelden van dergelijke moed in de politieke annalen aanwezig. Eén van deze is het besluit om een maximum van $120 aan te houden voor, wat de regering noemt, de Social Development Tax; de besluiten om de aanleg van een krachtige neutrongenerator voorlopig af te gelasten en de bouw van het Queen Elizabeth Observatorium in Brits Columbia stop te zetten; het besluit om een nieuwe belasting te heffen en de inzameling van andere te bespoedigen, terwijl er naar wegen wordt gezocht om het tekort van $675 miljoen op de huidige begroting aan te vullen; de voorspelling dat de regering over het belastingjaar 1969-1970 een overschot van $5 miljoen zal hebben (Hon. Edgar Benson is voor zover wij weten de eerste minister van financiën, met een overschot op de begroting, n.l. een twintigste procent van zijn de opgestelde rijksinkomsten); de verhoging der posttarieven om de inkomsten en uitgaven der posterijen beter in evenwicht te brengen.

We gebruikten het woordje "moed" in verband met deze besluiten, maar we moeten natuurlijk wel begrijpen, dat het moed is geweest, die door de nood werd gedwongen. De federale uitgaven zijn zo hoog gestegen, dat de regering in hoge mate is belemmerd in haar uitgaven. En om reeds gemaakte verplichtingen te kunnen voldoen, dienen er nieuwe wegen te worden gevonden om de inkomsten te verhogen. Wat echter ook de redenen zijn, er is een zekere moed voor nodig, om wetenschappelijke projecten stop te zetten, posttarieven te verhogen en belastingen te verhogen. Het ziet er thans naar uit, dat de Canadezen, zodra over een maand of zes de nieuwe begroting wordt voorgelegd, nieuwe belastingverhogingen te wachten staan, vooral wanneer meerdere provincies zich bij het medicare plan zullen aansluiten.

De aanval van de oppositie op de begroting, in het debat, dat, terwijl dit wordt geschreven, gaande is, is voornamelijk geconcentreerd op de beschuldiging, dat er in de begroting niets is gedaan om eventuele inflatie tegen te gaan.

Z.E. Marcel Lambert, financieel expert van de Progressive Conservative Party zei dat de 2% Social Development Tax tot hogere lonen leidt, hetgeen uiteraard ook weer tot hogere prijzen leidt. "Inflatie is het grootste probleem waar Canada zich op het ogenblik voor geplaatst ziet," zo zei hij.

---

25 Acres
CAGE LAYERS AND TURKEY BROILERS — complete with truck and retail outlet at market. Net $17,000.00 to $20,000.00 per year, 3 bedroom home, excellent barns. Priced at $65,000.00 - $25,000.00 down.

Broiler, Beef & Pigs
100 Acres near LISTOWEL, good road, 16,500 basic broiler quota, automatic, good house and large basement, barn for pigs or beef cattle, 25 acres fall wheat in. This farm should net $20,000.00 per year. Price $75,000.00 - down $25,000.00.
Call RON BABCOCK at —
A. S. KIMBERLEY LTD. REALTOR
25 King Street East,
BEAMSVILLE, ONT.
Telephone: 563-8272

NEW OFFICES CLAC AND CJL

The Christian Labour Association of Canada and the CJL Foundation (Committee for Justice and Liberty) have moved their offices to the Frost Building, 100 Rexdale Blvd., Rexdale. The new telephone numbers are 249-7301 and 249-7302.

APELDOORN: Een zonnige opname van de nu ruim 6 maanden oude Prins Maurits, gemaakt door zijn moeder, Prinses Margriet.

DE OORSPRONKELIJKE BEWONERS VAN CANADA door FREDERICK J. TERRENCE

•

De Chippeway, Beaver en Slave Indianen

(Canadian Scene) — Ten noorden van de prairies en in de grote vlakten rondom Lake Athabasca en Great Slave Lake zwaaiden deze drie stammen de scepter in de 18de eeuw. De Chipewyan waren het grootst in getal. Terwijl de stammen die zich in de prairies ophielden op de buffels jaagden, die zij voor voedsel en alle mogelijke andere doeleinden gebruikten, zochten de Chipewyan Indianen hun heil meer bij de kariboe. Zij volgden de bewegingen van deze dieren met grote nauwkeurigheid. 's Zomers vingen zij hen met speren in rivieren en meren, terwijl zij ze ook wel strikten, en 's winters doodden zij hen met pijl en boog. Watervogels en vissen waren ook een geliefd voedsel.

Zij hadden geen gemakkelijk bestaan in deze kale, koude streken, waar nog bij kwam dat de Chipewyan Indianen van nature wreed waren. Er bestond geen eenheid onder hen en iedere groep zorgde uitsluitend voor zichzelf. De sterkeren waren de baas, vrouwen werden beschouwd als een noodzakelijk kwaad, en zij moesten maar zorgen dat voedsel en andere benodigdheden mee kwamen als de groepen door de wildernis trokken. Ouderen en invaliden werden zonder meer aan hun lot overgelaten en stierven langs de weg. Het leven van de Chipewyan Indianen was een voortdurende strijd om het bestaan, men kende geen cultuur, er werd weinig aan godsdienst gedaan en men hield zich niet op met veel ceremonieel.

Over het leven van de Beaver-Indianen, die aan de benedenloop van de Peace River woonden, is niet veel bekend. Ook zij waren weinig georganiseerd en zij trokken rond in onafhankelijke groepen. Zij joegen op de kariboe, eland en bever. Hun tenten werden van huiden gemaakt met grote zorgvuldigheid en zij gebruikten zoveel mogelijk van de dieren die zij gedood hadden: vishaken van been, visnetten van repen huid, messen van de hoornen en van de bevertanden.

De Slave-Indianen, buren van de Beaver-Indianen, beperkten hun gebied tot dat om het Great Slave Lake. Zij waren over het algemeen vredelievend, hoewel zij nu en dan toch ook wel deelnamen aan gewelddadige overvallen op hun landgenoten in het westen. Zij werden geacht grote gaven te hebben op het gebied van de tovenarij en werden maar zelden aangevallen door andere stammen, ofschoon de Cree Indianen hun gebied wel zijn binnengevallen om hen verder noordwaarts te drijven.

's Zomers woonden zij in kegelvormige wigwammen die zij met boomschors bedekten, terwijl zij 's winters in ruwe blokhutten woonden, waarvan de spleten met mos werden opgevuld. Zij geloofden in een soort Beschermgeest; ziekten werden toegeschreven aan hekserij; zij bezaten geen plantaardige geneesmiddelen en de enige manier die zij kenden om ziekten te bestrijden waren de toverformules van de medicijnman.

In tegenstelling tot de Chipewyan Indianen zorgden zij goed voor hun vrouwen en zij deden al het zware werk. Zij lieten hun invaliden en ouderen nooit onverzorgd achter, maar zorgden voor hen tot het ende. Zij verzoenden zich met de gedachten aan de dood met het geloof dat de ziel van de overledene, met de hulp van de geest van de ijsduiker en de bever, dwars door de aarde heen zou reizen om dan aan de overzijde van een groot meer een nieuw leven te beginnen in een andere wereld.

In dit koude harde land in het noorden van Canada hadden deze oorspronkelijke bewoners weinig tijd over om aan andere dingen te denken dan aan het nemen van maatregelen om in het leven te blijven. Gewoonten die wij vandaag de dag niet kunnen begrijpen waren een noodzakelijkheid. De Chipewyan Indianen, die hun oude en invalide grootvader onder een boom neerlegden en hem verlieten, lieten hem niet alleen uit gewoonte achter om daar te sterven; zij deden dat ook omdat het ten enen male onmogelijk was om deze mensen op hun tochten mee te nemen. Zij konden ook niet op een plaats blijven wonen, want dat zou de dood betekenen voor allen. Er was dus geen andere mogelijkheid dan hen achter te laten.

De overgeblevenen wonen nu in reservaten en worden in hun strijd om het bestaan geholpen door de blanken. De moeilijkheden uit die oude tijd zijn thans zo goed als vergeten.